

நுமணோதயம்

அக்டோபர் 2017
காலாண்டு

அண்ணாமலை தீப இதழ்
விலை ரூ.20

ஸ்ரீ ரமணாச்சுரமம் நவராத்திரி விழா 2017

ரமணோதயம்

நானுதியாதுள்ள நிலை நாமதுவாய் உள்ள நிலை

அண்ணாமலை தீப இதழ்

அக்டோபர் 2017

ஆசிரியர்: Dr. S. ராம் மோஷன்

- கட்டுரைகள், ஆண்டு சந்தா, விளம்பரங்கள் குறித்த அனைத்து கடிதத் தொடர்புகளுக்கும் ஸ்ரீ ரமண கேந்திர அலுவலக முகவரிக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- கட்டுரைகளுக்கு சன்மானம் எதுவும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. பிரசுரமாகாத கட்டுரைகள் வேண்டுகோளின்பேரில் திருப்பி அனுப்பப்படும்.
- மற்றைய எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துகளுக்கு ஆசிரியர் பொறுப்பல்ல.

சந்தா விவரங்கள்

ஆண்டு சந்தா: ₹ 75

தனி பிரதி: ₹ 20

ஆயுள் சந்தா: ₹ 1500

காசோலை/மணியாட்டர் 'ரமணோதயம்' என்ற பெயரில் எடுத்து ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர், சென்னை 600 004 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

ரமணோதயம் தகவல் மற்றும் தொடர்புக்கு அணுகவும்:

ஆ. குமார் ராஜா: 9444261296

மின்னஞ்சல்: arunamramanam@gmail.com

மேலாளர் கண்ணன்: 9940418375

வடிவமைப்பு: ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்

பதிப்பாளர் & அச்சிடுபவர்:

ஆ. குமார் ராஜா, ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்

41, அலமேலுமங்காபுரம், சென்னை 600 004

உரிமை: ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், சென்னை 4

தொலைபேசி: 24611397

பொருளடக்கம்

அண்ணாமலை தீப இதழ், அக்டோபர் 2017

வ.எண்	பொருள்	ப.எண்
1	ஆசிரியர் உரை	3
2	நம்பிக்கை தரும் நாயகன் இசைக்கவி ரமணன்	16
3	வள்ளிமலை வள்ளல் கண்ட வான்குரு கௌதமன்	29
4	பேரமைதி நிலவிய திருநாட்கள் -5 மௌனி சாது	36
5	ஒளவை மூதாட்டியின் அருள் குறள் ராம் மோஹன்	41
6	ரமணாயனம் க்ரேஸி மோஹன்	48
7	அக்ஷர மணமாலை ஒரு தத்துவக் கருவூலம் பகுதி 8 டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்	53
8	மீன் குடும்பம் போன்ற வாழ்விலிருந்து மீன்தல் சேலம் சேதுகுமாரன்	64
9	தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன் ரமேஷ் பாபு	69
10	மலரும் நினைவுகளில் மகரிஷி ரமணர் சுப்புலட்சுமி ராமகிருஷ்ணன்	73
11	இனிவரும் திருநாட்கள்	74
12	செய்திகள்	75

ஆசிரியர் உரை

அறிதுயில் தரும் ஆனந்தம்

சொல்லைக் கடந்து இருப்பதே ஆத்மவாசல். மனம் இல்லாததே மார்க்கம். ஆழ்துயிலில் இருந்து எழும்போதே மனம் நினைக்கத் துவங்கி அதைச் சுற்றி வலையைப் பின்னத் துவங்கிவிடுகிறது. ஒரு புகழ்பெற்ற பேராசிரியையின் திருமணம் பற்றி சிறுகதை இது. புகழ்பெற்ற தத்துவ மேதையும், நூலாசிரியரும் ஆன அப்பெண்மணி திருமணம் செய்யப் போவதாகக் கூறினார். எப்போதும் சிந்தனையிலும், தத்துவ ஆராய்ச்சியிலுமே ஈடுபட்டு இருக்கும் அவர், மணம் செய்யப் போகிறேன் என்று கூறியது அவரது நண்பர்கட்கு வியப்பை ஊட்டியது. ‘யாரை மணக்கப் போகிறீர்கள்?’ என்ற அவர்களது கேள்விகட்கு அவர் கூறிய பதில் மேலும் வியப்பை ஊட்டியது. ‘ஒருமிகச் சாதாரணமான சேல்ஸ்மேன் – ஊர் ஊராகச் செல்லும் விற்பனைப் பிரதிநிதி – அப்படிப்பட்ட ஒருவரையா மணக்கப் போகிறீர்கள்?’ என்று அவர்கள் வினவினர்.

அவர் பதிலளித்தார்: “அவரது சேல்ஸ்மேன் வேலைதான் அவரை மணக்க என்னைத் தூண்டியது. விற்பனைப் பிரதிநிதி ஆகிய அவர் எப்பொழுதும் பிரயாணத்திலேயே இருப்பார். அவர் பெரும்பாலான நாட்கள் வெளியூரில்தான் இருப்பார். எனவே எனது ஆத்ம சிந்தனைக்கும், எழுதுவதற்கும் அவர் இடையூறாக இருக்கமாட்டார்” என்றார்.

மனத்தினை மணந்து அதனுடன் இருப்பது ஒரு சேல்ஸ்மேனை மணப்பதுபோல்தான். அது எப்போதும் பயணத்திலேயே இருக்கும். அது எப்போதும் யதார்த்தமாகிய பேருண்மையைத் தொடுவதில்லை. மனம் எப்போதும் எண்ணத்திலேயே ஈடுபட்டுள்ளது. உண்ணும்போதுகூட ஆயிரம் எண்ணங்கள் நம்மை ஆக்ரமித்துக் கொள்கின்றன.

ஜென்ஞானி ரின்சாய் கூறுகிறார்: “நான் உண்ணும்போது உண்ண மட்டுமே செய்கிறேன். நான் தூங்கும்போது தூங்க மட்டும் செய்கிறேன்.”

‘இதில் என்ன சிறப்பு! எல்லோரும்தான் அதைச் செய்கின்றனர்’ என்றார்கள் அங்கிருந்தோர்.

அப்போது ரின்சாய், “அப்படியே எல்லோரும் செய்கின்றனர் என்றால் எல்லோருமே மெய்ஞ்ஞானி ஆகிவிடுவார்களே” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

பகவானிடம் அன்பர் ஒருவர், ‘பகவானே! எப்படி ஸ்திதப் பிரக்ஞ நிலையை அடைவது? அதற்கு வழி என்ன’ என்று கேட்டார். பகவான் கூறினார்: “வழி ஒன்றுதான்! எந்த எண்ணமும் குறுக்கிடாமல் எப்போதும் மனம் சும்மா இருந்தால் போதும்”.

அன்பர், ‘அப்படியா? இவ்வளவுதானா? நானும் இன்று முதல் எண்ணங்களை விலக்கி, சும்மா இருக்கிறேன்’ என்றார்.

பகவான் சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்: “இருந்துதான் பாருங்களேன்!”

கேட்கும்போது சுலபமாக இருந்தாலும், அவ்வளவு எளிதானது அல்ல அது! அப்பொழுது நாம் உய்யும் வழிதான் என்ன?

இதையே நம் சார்பாகப் பகவான் அருணாசலனிடம் கேட்கிறார்: “உய்வகை ஏதுஉரை! அருணாசலா!” என அக்ஷரமணமாலை 35ஆவது பாடலில் பகவான் வினவுகிறார். அதற்கு அருணாசலன் அளித்த பதில் என்ன?

சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்என்று

சும்மா இருந்தாய் அருணாசலா

(அக்ஷரமணமாலை, 36)

‘உருப்படு வித்தை’ என்று 33ஆவது பாடலில் சுட்டப்பட்ட வழிதான் அது.

எண்ணமும் செயலும் சொல்லும் அடங்கி, மிஞ்சியிருக்கும் சும்மா இருக்கும் நிலைதான், அருணாசலன் கூறும் மெளனமே ஆசான் காட்டும் வழி.

சித்த மவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்த மவுனம்என்பால் தோன்றிற் பராபரமே

என்று தாயுமானவர் கூறுவதும் இதுவே.

தானே சுத்த மெளனத்தில் இருப்பதன் மூலம், தன்னை நாடிவரும் சாதகர்களையும் சத்குரு மெளனநிலையில் இருத்தி, தன்போல் அசலமாய் இருக்கச் செய்கிறான்.

“தன்போல் அசலமாய்ச் செய்து

என்னுயிர் பலிகொளும்”

என்று பகவான் தன் வாக்காலேயே மொழிகிறார். இந்த மெளன உபதேசம் காலத்தையும் தேசத்தையும் கடந்த ஒன்று. பகவானே கூறுவதுபோல், பகவானின் சந்நிதியில் மட்டுமல்ல, அவர் ஸ்தூல தேகத்தில் வாழ்ந்த சமயம் மட்டுமல்ல, எவ்வளவு தூரத்தில் இருந்தாலும் எந்நேரத்திலும் தன்னை அடைந்தவர்க்கு பகவான் அருள் சேர்ந்து உய்விக்கும். அதற்கு வழி “என்போல் சும்மா இரு” என்பதாம்.

இதையே பகவான் ஆன்மவித்தைக் கீர்த்தனத்தில் நான்காவது சரணத்தில், “சொல் மனது தனுவின் கர்மமாகிய கட்டுகள் சிறிதும் இன்றி, சும்மா அமர்ந்து இருத்தலே, கர்மமாகிய கட்டு அவிழ்ந்து ஆத்மவிடுதலை அடையும் ஒரே வழி” என்கிறார்.

பறவை எங்குப் பறந்து சென்றாலும், அது இறுதியில் நிச்சயமாகத் தனது கூடு இருக்கும் நிலத்திற்கே வந்து சேர்வதுபோல, மனம் எங்கு அலைந்து திரிந்தாலும், இதயத்திலேயே வந்து ஒடுங்கவேண்டும் என்ற உண்மையை,

திடவெளி அலையினும் நிலையிலை புள்ளுக்கு

இடம்நிலம் அலதுஇலை; வருவழி செல்லக் கடன்

என அருணாசல அஷ்டகம் 8ஆவது பாடலில் பகவான் கூறுகிறார்.

‘சும்மா இருப்பது’ என்பது என்ன? ‘ஸ்வம்’ என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு ‘தான்’ என்பதே பொருள். தான் தானாகவே – ‘ஸ்வம்’ ஆகவே – இருப்பதுதான் ‘சும்மா’ இருப்பது. நான்தான் செய்கிறேன் என்ற கர்த்தருத்வ பாவனையை விட்டுவிட்டு அகங்காரத்தை விடுத்து இருத்தலே ஆகும். இதுதான் உண்மையான சரணாகதி.

பகவானின் மௌனம்தான் அவரது அருட்சந்நிதியின் உண்மையான வெளிப்பாடு. சீடனின் மௌனம்தான் அவனது குருபக்தியின் வெளிப்பாடு. ‘தானேதானே தத்துவம்’; இதனைத் தானே காட்டுவாய்’ என்று பகவான் கூறுகிறார்.

நாம் நம் மனதை ‘சும்மா’ இருக்கும் நிலையில் நிறுத்தாமல், நாம் செய்யும் எத்தகைய முயற்சியும் நம்மை மேன்மேலும் வினைக்கடலில் ஆழ்த்திவிடும். அது நம்மை உய்விக்க வழிசெய்யாது.

அடுத்த பாடலிலேயே பகவான் கூறுகிறார்:

சோம்பியாய்ச் சும்மா சுகமுண் டுறங்கிடிற்
சொல்வே றென்கதி யருணாசலா

(அக்ஷரமணமாலை, 37)

‘சோம்பல்’ என்பது ‘எத்தகைய தொழிலும் செய்யாது இருத்தல்’ எனப் பொருள்படும். பகவான், “மனோவாக்கு காயங்கள் செய்கை ஏதும் இன்றி, வெளிவிஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாது, மனச் சலனம் ஏதும் இன்றி அதனால் அகத்தே எழும்பும் ஆத்மானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு இருப்பதைவிட வேறு எந்த இறுதிநிலையும் உள்ளதோ – இல்லையே! நீயே சொல்வாய்” என்கிறார். ‘சுகம் உண்டு’ எனில் ‘ஆத்மாநுபவத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு’ என்று பொருள்படும்.

சும்மா இருக்கும் இச்சுக நிலையை ‘உறக்கம்’ என்று பகவான் கூறுகிறார். நமக்கு ஏன் துன்பம் எழுகின்றது? நனவு மற்றும் கனவு நிலைகளில் உலகம் எழுவதே எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணம். ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் உலகத்தோற்றம் எழுவதில்லை; அதேபோன்று ‘சும்மா’ இருக்கும் சுத்த மெளனநிலையிலும் துன்பம் எதுவும் எழாது; பேரானந்தமே நிலவுகிறது. எனவே இதனை பகவான் உறக்கத்திற்கு ஒப்பிடுகிறார். இங்கே ஒரு வேறுபாடு உள்ளது. ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் ‘நான்’ என்னும் சுயப் பிரக்ஞை உணர்வு இல்லை. பகவான் கூறும் எண்ணம் ஏதும் இன்றி ‘சும்மா’ இருக்கும் நிலையில் ‘நான் இருக்கிறேன்’ என்ற சுயப்ரக்ஞை உணர்வுபிரகாசமாக விளங்குகிறது. இதையே ‘தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம்பெறுவது’ எனத் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகிறார். இதுவே ‘அறிதுயில்’ எனப்படுகிறது. அதாவது தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபநிலையில் விழிப்புற்றும், உலகத் தோற்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் உணர்வற்ற நிலையில் இருத்தலாலும், இது ‘அறிதுயில்’ எனப்படுகிறது.

“உறக்கம் அல்ல; அதுவே ஒருவனது சுத்த நிலை. விழிப்பு, அறிவல்ல; அது அறியாமையே. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் முழு அறிவு உள்ளது; விழிப்பில் பூர்ண அறியாமை உள்ளது” என்கிறார் பகவான்.

இந்நிலையைத் திருமூலர் அழகாகக் குறிப்பிக்கிறார்.
 தூங்கிக் கண்டார் சிவலோகமும் தம் உள்ளே
 தூங்கிக் கண்டார் சிவ யோகமும் தம் உள்ளே
 தூங்கிக் கண்டார் சிவ போகமும் தம் உள்ளே
 தூங்கிக் கண்டார் நிலை சொல்வது எவ்வாறே.

இந்த அறிதூயில் நிலையில் சிவயோகம், சிவலோகம், சிவ போகம் அனைத்தையும் சாதகர் தம் இதயத்துக்குள்ளேயே காண்பார் என்கிறார் திருமூலர்.

சுத்த மௌனமும் தூக்கம் போன்றதுதான். அதனை வற்புறுத்தி வரவழைக்க முடியாது. அது தானாகவே நிகழ வேண்டும். நீ வலிந்து முயன்றால் அது தவறிவிடும். மௌனம், அமைதி என்பதின் பொருளே ‘சும்மா’ இருப்பதுதானே! எந்தவித செய்முறையும் இன்றி, எதுவும் செய்யாது, செய்யவும் முயலாது இருக்கவேண்டும்.

நீ ஓய்வு ‘எடுக்கவேண்டும்’ என்று ஒருவர் கூறினால், அது தவறானது அல்லவா! முரண்பாடானது ‘வேண்டும்’ என்றால் அதில் கட்டாயம் உள்ளது உண்மையான ஓய்வில் கட்டாயமே கூடாதல்லவா?

நண்பர் கேட்கலாம். ஒன்றுமே செய்யாதே! என்று யாரேனும் கூறினால், அதைப் பின்பற்றுவது மிகவும் கடினமானதல்லவா? “என்னதான் செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்பாய். ஒன்றும் செய்யாதே மிகவும் கடினமான ஒன்று என்று எண்ணுகிறாய். அது அப்படியானதல்ல என்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒன்றுமே செய்யாது சும்மா இருப்பதற்கு, எந்த ஒரு தகுதியோ, முயற்சியோ, பழக்கமோ தேவையில்லை.

ஏதேனும் செய்வதற்குத்தான் தகுதியும் பழக்கமும் தேவைப்படுகிறது. எதுவும் செய்யாமல் இருக்க இது எதுவுமே தேவையில்லை.

“மெய்ஞ்ஞானம் ஒருநொடியிலேயே ஏற்படலாம்” என்கிறார் பகவான்.

மெய்ஞ்ஞானத்தை எப்படிக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதல்ல பிரச்சினை. அதை நீ உன்னில் அனுமதிக்க வேண்டும். அது ஓர் ஆழ்துயில் போல். நீ ஒன்றும் செய்யாவிடில் அதுதானே வந்து அரவணைக்கும். உணர்வுகளின் மேற்பரப்பில் நம் கடின செயல்பாடுகளினால் நாம் அதை அனுமதிக்கவில்லை.

ஒன்றைச் செய்யவேண்டுமெனில், அது எவ்வளவுதான் கடினமாய் இருந்தாலும் அதை எப்படிச் செய்வது என்பதை நீ கற்றுக் கொள்கிறாய். அதைக் கற்பிக்க அதற்குரிய நிபுணர்களும் உள்ளனர். ஆனால் ஆன்மிக வாழ்வில் (சக்குருவைத் தவிர) நிபுணர் என்று யாரும் இல்லை. அது எவ்வாறு என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. உன்னில் நீ ஓய்வாக இருப்பது என்பதுதான் தேவை. நீ என்பதே இல்லாது இருக்கும்போது பெரும் நிகழ்வு ஏற்படுகிறது. ‘நீ’ என்பது இல்லாதபோதுதான் உறக்கம் உன்னை ஆட்கொள்கிறது அல்லவா? அதுபோன்றே மெய்ஞ்ஞானம் வந்து அடைகிறது. ‘நீ’ இல்லாதபோது அது வந்து உன்னை அடைகிறது. செயலற்று இருக்கும்போது தன்முனைப்பு தலைதாக்குவதில்லை. அது மறைந்துவிடுகிறது. தன்முனைப்பு இல்லாதபோது, மெய்ஞ்ஞானம் தானே முகிழ்க்கிறது.

ஆர்வத்தோடு நாம் செய்யும் செயல்கள் அனைத்துமே இடையூறுதான். தேவையான செயல்பாடுகள் தானே நிகழட்டும். இதுவரை நாம் கற்ற கல்வி அனைத்தையும் துறக்கவேண்டும். ஏதேனும் செய்ய முயற்சிக்கும்போதுதான் நமக்குக் கல்வி அறிவு

தேவைப்படுகிறது. எதையும் செய்ய வேண்டாம் என்ற சோம்பல் நிலையில் கல்வி அறிவு தேவை இல்லை அல்லவா? குருநாதனின் அருளினால் நாம் பின்பற்றும் வழிமுறைகள் நமக்கு உதவிபுரிந்து நம்மை அருட்பொழிவிற்காகக் காத்திருக்கச் செய்யும். அப்போது எண்ணம் ஏதும்இன்றி இருக்கும்போது அது நிகழும். தானாகவே ஆழ்ந்த உறக்கம் வருவதுபோலவே இறை எழுச்சியும் நம்மில் நிகழும்.

எல்லோருடைய வழக்கமான தினசரி உறக்கத்திலும்கூட 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வு உள்ளதுதான். ஆயினும், விழிப்புக் காலத்திலும்கூட, தன்னுடைய உண்மையான ஆத்ம உணர்வைக் கருதாமல், தனது உடல் உணர்வையே 'தான்' என்று எண்ணி மயங்குவதால் அந்தப் பழக்கத்தின் காரணமாகவே, உறக்கத்தில் (உடல் உணர்வு தோன்றாதலால்) 'தான்' என்கிற மெய்யுணர்வு உறக்கத்தில் இல்லாததாகத் தோன்றுகிறது. உண்மையான 'தான்' என்கிற தன்னுணர்வினை பூர்ணத் தெளிவோடு விழிப்புக் காலத்திலேயே அனுபவித்தவர்களால் மட்டுமே அந்த 'தான்' எனும் ஆத்மஉணர்வு ஆழ்ந்த உறக்கத்திலும் விளங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதை அறிய முடியும். விழிப்பு, கனவு, ஆழ்துயில் என்ற மூன்று நிலைகளிலுமே அவர்கள் 'தான்' என்ற மெய்யுணர்விலேயே ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

கண்ணபிரான் கூறுகிறார்:

யா நிஸா ஸர்வபூ⁴தாநாம் தஸ்யாம் ஜாக³ர்தி ஸம்யமீ ।

யஸ்யாம் ஜாக்³ர்தி பூ⁴தாநி ஸா நிஸா பஸ்யதோ முநே: ॥

(கீதை 2.69)

பொருள்: உயிர்கள் அனைத்துக்கும் எது இரவோ அதில் யோகி விழித்து இருக்கிறான். உலகமெல்லாம் துய்த்து உணரும் நிலை தத்துவ ஞானிக்கு இரவு ஆகும்.

“அசைவற்ற நிறைகடலில் ஆறுகள் சென்று அடங்குதல்போல் எந்த ஞானியின்பால் ஆசைகள் அனைத்தும் சென்று ஒடுங்குகின்றனவோ, அவனே சாந்தி அடைகிறான். மனச் சலனம் உடையவன் சாந்தி அடைய மாட்டான்” என்று கீதையின் அடுத்த சுலோகத்தில் கண்ணன் கூறுகிறான் (2.70).

இந்த அறிதூயில் நிலையே ஆத்ம சாட்சாத்தார நிலையாகும். இதையே “உறங்கிடில் வேறு என்கதி” எனப் பகவான் சுட்டுகிறார். “தூங்காமல் தூங்கும் இந்த அறிதூயில் நிலையைத் தவிர, அடையவேண்டிய கதி வேறு ஒன்றுமே இல்லை” என்கிறார் பகவான்.

‘கதி’ என்ற சொல்லுக்கு இறுதிநிலை என்ற பொருள் மட்டுமன்றி, வழி அல்லது சாதனம் என்ற பொருளும் உண்டு. எனவே ‘சொல் வேறு என்கதி’ என்ற சொல் இங்கே அடைய வேண்டிய குறிக்கோளை மட்டுமின்றி, அதை அடையும் வழியையும் குறிக்கும். குறிக்கோளின் தன்மை வழியின் தன்மைக்கு வேறாக இருக்கமுடியாது அல்லவா! சொல்-மானதம்-தனுவின் செயல் அனைத்தும் சிறிதும் இன்றி சும்மா இருப்பதே உய்யும் வழி என்பதே பகவான் மௌனத்தில் கூறும் உபதேசம்.

இங்கே ஆத்ம சாட்சாத்தாரத்தில் ஆனந்தம் உற்று இருப்பதே குறிக்கோள். சொல்-செயல் அற்று சும்மா இருப்பதே அதை அடையும் வழி. இதனையே, ‘சோம்பியாய் சும்மா சுகமுண்டு உறங்குதல்’ எனப் பகவான் கூறுகிறார். மனம் அனைத்தும் பந்தத்தை வலுவாக்கும் கர்மங்களே. எல்லாக் கர்மங்களும் துன்பத்தையே விளைவிக்கும். ஸ்வரூப ஆனந்தத்தை உள்ளீட்டி அனுபவிக்க, தன்முனைப்பாகிய அஹங்காரத்தினால் தூண்டப்பட்டு செயல்படும் மனோ-வாக்கு-காய கர்மங்களை அறவே விட்டு ஒழிக்கவேண்டும்.

சும்மா இருத்தலே பூர்ண முயற்சி. ஏன் எனில் அது மனமுயற்சி அல்ல. ஆன்மாவின் முயற்சி.

தியானத்தின் நோக்கம் இதுதான். 'நீ மனமில்லை' என்று கணநேர தரிசனம் தருவதுதான். ஒரு சில நொடிப் பொழுதுகள் மனம் மறைந்தால் உண்மையான 'தான்' அங்கே இருக்கிறேன். பகவான் கூறும் 'இருப்பு நிலை'யில் ஆழ்ந்து இருக்கிறோம். ஏனோ ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் சரி, அங்கே மனம் கிடையாது. 'நான் உள்ளேன்' என்ற உணர்வு அடைந்து விடுகிறோம். அப்போது மனம் தானாகவே களையப்படுகிறது.

'சோம்பியாய்' ஓய்வில் இருக்கும்போது ஆழ்ந்து கவனிக்க வேண்டும். எண்ணத்தின் போக்கு நிதானிக்கும்போது ஒரு இடைவெளியைப் பார்க்கலாம். இரண்டு எண்ணங்களுக்கு இடையே ஓர் இடைவெளி ஏற்படுகின்றது. அந்த இடைவெளியில்தான் நீலவானம் உள்ளது. எனவே எண்ணத்தின் போக்கை நிதானப்படுத்தி, இடைவெளியைக் கவனிக்கவேண்டும்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒன்றை மிக அழகாகச் சொல்கிறார்: "ஆழ்ந்த தியானத்தில் நோக்குபவனே நோக்கப்படும் பொருள் ஆகின்றான்." அப்படியானால் நாம் ஒரு மலரைப் பார்க்கும்போது மலர் ஆகிவிடுவோமா? அப்படியானால் எப்படி வீடு போய்ச் சேர முடியும்? யாரேனும் இடையில் பறித்துக்கொள்வார்களே என்ற ஐயம் எழலாம்.

நோக்குபவனே நோக்கப்படும் பொருளாகின்றான் என்றால் நீயே ஒரு மலராகி விடுகிறாய் என்பதல்ல பொருள். நீ ஆழ்தியானத்தில் 'சோம்பியாய்' இருக்கும்போது மனத்தை நீ இழக்கிறாய். மனத்தை இழக்கும்போது, உன்னை மலரை விட்டுப் பிரிக்கும் வரம்பு இருப்பதில்லை. உன்னை விட்டுப் பிரிக்கக்கூடிய எல்லையும் மலருக்கு இருப்பதில்லை.

நீங்கள் இருவரும் உணர்வுபூர்வமாக ஒன்றோடு ஒன்றாக இணைந்து விடுகின்றீர்கள்.

லோஸன் என்னும் ஜென்ஞானி கூறுகிறார்: “மனம், மறைந்துவிடும்போது எதிர்ப் பொருட்களும் காணாமல் போய்விடுகின்றன. எதிர்ப்பொருள் மறையும்போது நீயும் மறைந்துவிடுகிறாய். உன்னுடைய ‘நான்’ என்னும் அகங்காரமும் மறைந்துவிடுகிறது. ‘நான்’ மலர், மரம்,

பறவை, விலங்கு, விண்மீன், கதிரவன் அனைத்தும் உன் பிம்பமாக அமைகிறது. உன் தனித்தன்மை, மறையும்போது எல்லாவற்றிலிருந்தும் அந்தத் தனித்தன்மை மறைந்து விடுகிறது. ஏனெனில் உன் பிம்பம்தான் அங்கே பிரதிபலிக்கிறது.”

மனத்தை நீ கரைத்து விட்டால் நீ முழுமையாக நிரம்பிவிடுவாய். அப்போது மோனமும், வார்த்தையும் ஒன்றாகிவிடும். இதுவே ‘சும்மா’ இருத்தலின் சுகம். அறிதுயில் தரும் ஆனந்தம்.

பகவான் ஆத்ம வித்தைக் கீர்த்தனம் 4ஆவது சரணத்தில் ‘சும்மா’ இருப்பதின் சிறப்பைக் கூறுகிறார்.

கன்மா திகட்டவிழ சென்மா திநட்டமெழ
வெம்மார்க் கமதனினு மிம்மார்க் கமிக்கெளிது
சொன்மா னததனுவின் கன்மா திசிறிதின்றிச்
சும்மா வமர்ந்திருக்க வம்மா வகத்திலாண்ம —
சோதியே; நிதானு பூதியே; இராது பீதியே;
இன்பவம் போதியே.

கரம்பந்தங்கள் நீங்குவதற்கும், பிறப்பு-இறப்பு சுழற்சி நின்றுபோவதற்கும், எந்த வழியையும்விட பகவான் காட்டும் ஆன்ம விசாரமாம் – அறிதுயிலில் ஆழ்வது – மிக எளிதானதாகும். ஏனெனில், நம்மைக் கட்டுக்குள் ஆட்படுத்தும் மனம், வாக்கு, உடல் எதனுடைய செயல்களும் இல்லாமல் ‘இருக்கிறேன்’ – (உள்ளது) – என்றும் வெறுமை அறிவு, content-less – மட்டுமே மிஞ்சி நிற்கும்போது, இதயத்தின் ஆன்மஒளி விளங்கும் இதுவே அழிவற்ற அனுபவம்; அப்போது எத்தகைய அச்சமும் இன்றி ஒழியும் பேரானந்த உணர்வு ஒன்று மட்டுமே மிஞ்சி நிற்கும்.

‘தானே ஆனந்தமயம்’ என்பதை அறியாத காரணத்தால் ஜீவன் வெளிப்பொருளை நாடிச் செல்கிறான். தன்னை விட்டு அன்னியத்தை

நாடிச்செல்லும் ஒவ்வொரு முயற்சியும் கர்மபந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது. மனோவாக்கு உடல்களால் 'நான் இச்செயலைச் செய்கிறேன்' என்கின்ற கர்த்ருத்வம் இருக்கும்வரையில் கர்மங்கள் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன. அக்கர்மச் சுழலின் பயன்களை அனுபவிக்கவேண்டி, மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறோம். அப்பிறவிகளில் செய்யும் கர்மங்களால் மீண்டும் கட்டுகட்கு உட்படுகிறோம். 'நான் ஆன்மா; உடல் அல்ல' என்பதை மறந்தால் ஜீவத்வம்; அதிலிருந்து கர்த்ருத்வம்; அதனால் கர்மங்கள், கர்மங்களால் பிறவி என்ற இடையறாத சுழற்சியால் இவனை பிறவிவலைக்குள் சிக்க வைக்கின்றன. பரிபூர்ண ஆனந்தம் அடையவேண்டும் எனில் இந்தக் கட்டுகள் அவிழ வேண்டும். பகவான் காட்டும் பூரணப் பெருவழியில் உள்நோக்கிச் செல்லும் ஆன்ம விசாரணையில் மனோ-வாக்கு-காயங்கட்கு வேலையே இல்லை.

'தானாய் இருத்தலே தன்னை அறிதலாம்' என்பது பகவான் வாக்கு. மனோ-வாக்கு-உடலம் செயல் ஏதுமின்றி சும்மா இருத்தலே இயல்பானவழி; அப்போது நமது நாட்டம் 'தான்' மீதே சார்ந்ததாய் இயல்பாக அமைய ஆன்ம உணர்வு தானே விளங்கும். "சும்மா அமர்ந்திருக்க, அம்மா, அகத்தில் ஆன்ம ஜோதியே" எனப் பகவான் சும்மா இருத்தலின் சிறப்பை, அறிதுயிலின் ஆனந்தத்தை விளக்குகிறார். அறிதுயிலில் தன்னைத் தவிர அன்னியம் ஏதுமில்லை; இந்நிலையில் அப்பர் கூறுவதுபோல் "அஞ்சுவது ஒன்றும் இல்லை; அஞ்ச வருவதும் இல்லை". அப்போது சாதகன் 'சும்மா' ஆனந்தத்தில் மூழ்கிருப்பான்.

மீண்டும் சந்திப்போம்.

பகவான் பணியில் தங்கள்,

ராம் மோஹன்

நம்பிக்கை தரும் நாயகன்

இசைக்கவி ரமணன்

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

11. இந்த விசாரணையை யார் நடத்துவது? தேகமா, மனமா?

தேகத்திற்குத் தான் தேகம் என்ற உணர்வில்லை. தேகாபிமானம் என்பது மனதின் வேலைதான். மனம்தான், அறிவு, செயல்கள் இவற்றுக்கு அடிப்படை. மனம்தான் நாம் உலகைக் காண்பதற்கு, அதாவது எதையும் நமக்கு அயலாகப் பார்ப்பதற்குக் காரணம். மனம் தணிந்தால்தான், புற உலகம் என்று ஒன்று தனியே இயங்குகின்றது என்னும் கருத்து நீங்கும். அது விலகாமல் ஆன்மா விளங்காது. ஆன்மாவின் உண்மை விளங்கினால், உலகம் என்ற தனியான தோற்றம் நேராது.

மனம் என்பது ஆன்மாவில் விளங்கும் ஓர் அதிசய சக்தி. அதன்மூலம்தான் நமக்கு எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. எண்ணங்கள் அனைத்தையும் விலக்கிப் பார்த்தால், எண்ணமல்லால் மனம் என்று ஒன்று தனியாக இல்லை என்பது தெரியவரும்.

'நான் யார்?' விசாரணை மூலமே மனம் தணிந்து ஆன்மாவில் ஓடுங்குகிறது.

12. 'நான் யார்' என்பது என்ன?

மந்திரமில்லை. தந்திரமில்லை. சூத்திரமில்லை. சாத்திரமில்லை. அடிப்படைக் கேள்வி! ஒருவர் நம்மிடம் வந்து நீ யார் என்று கேட்டால் பெயரைச் சொல்கிறோம்; பெற்ற பட்டத்தைச் சொல்கிறோம்; வேலையில் இருக்கும் பதவியைச் சொல்கிறோம்.

இந்த அடையாளங்களா நாம்? இதில் எதுவுமே நாம் பிறப்பதற்கு முன்னே இருக்கவில்லை. பிறந்த உடனேயும் தோன்றவில்லை. ஆனால் அப்போதும் நாம் இருந்தோம் அல்லவா? எனில் நாம் யார் என்பதே ரமணரின் கேள்வி.

எங்கிருந்து வந்தேன்? எங்கே செல்லப் போகிறேன்? இந்தப் படைப்பு ஏன்? இந்தப் பிறவி எதற்கு? என்பன போன்ற வினாக்களை அடிப்படைக் கேள்விகள் என்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கேள்விகளெல்லாம் எழுவது யாருக்கு? நமக்கு! எனில் நாம் யார்? அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், இந்தக் கேள்விகளுக்கு எப்படி விடைகாண முடியும்? ஆனால், நாம் யார் என்று தெரிந்துகொண்டால் இந்தக் கேள்விகளே எழாது, அதாவது அவற்றுக்குத் தேவையே இருக்காது என்பதே பகவானின் உபதேசம்.

பண்டிதர்களானாலும், பணம் படைத்தோரானாலும், பலமுள்ளோரானாலும், பதவிகள் பல வகிப்போரானாலும், பற்பல திறமைகள் கொண்டோரானாலும், பார்ப்பதற்குப் பேரழகு வாய்த்தவர்களானாலும், பண்பாளர்களேயானாலும், இந்தக் கேள்வி யாருக்கு எழவில்லையோ அவர்கள் பாமரர்களே.

இந்த அடிப்படைக் கேள்வி யாருக்கு எழுகிறதோ அவர்களே ஆன்மிக ஆர்வலர்கள். அவர்களே பாதையைக் கண்டுகொண்டவர்கள்.

இந்தக் கேள்வி யாருக்கு முழுதுமாய் எழுந்து முற்றாகத் தீர்ந்ததோ அவர்களே இறுதி இலக்கை அடைந்த ஞானிகள்.

இந்தக் கேள்வி பாமரருக்கும் கிடையாது, பகவானுக்கும் கிடையாது என்பது அவர்களிடையே இருக்கும் சம்பந்தமில்லாத ஒற்றுமை. Irrelevant

similarity. நின்றுபோன கடிகாரம்கூட ஒரு நாளைக்கு இருமுறை சரியான நேரம் காட்டும் என்பது போலத்தான்!

13. சரி, ஆனால் மனமே தேகாபிமானத்திற்கும், எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் காரணம் என்றால், இந்த மனமும் பொய்யென்றால் இந்தப் பொய்யான மனதில் எழும் நான் யார் விசாரணை எப்படி மெய்யுணர்வில் கொண்டு சேர்க்கும்?

வினையழியத் தேவை வினை; அதுபோல் பொய்மை மனமழியத் தேவை மனம்.

தீயணைக்கத் தீவைப்பார் திக்கறிந்த நுண்ணியர்
மாயைக்கு மாயை மருந்து.

விசாரணை, மனதில்தான் துவங்குகிறது என்பது உண்மைதான். மனதின் ஒருபகுதிதான் அதற்குப் பயன்படுகிறது என்பது உண்மை. ஒரு வகுப்பறையில் பல மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவனை 'லீடர்' என்று தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள், அதுபோல. மரத்தில் ஆடும் ஊஞ்சல் மரப்பலகையில் ஆனதே! உரத்தில் வளர்ந்த செடியில் பூத்த மலர் உதிர்ந்து உரமாகிறதே!

எண்ணங்கள் என்பவை இடையறாது முளைத்துக்கொண்டே இருப்பவைதான். தியானம் என்று உட்கார்ந்தால் எப்படி ஊரிலிருக்கும் கொசுக்கள் யாவும் நம் மூக்கு நுனியை நோக்கிப் படையெடுக்குமோ, அப்படித்தான் எண்ணங்களும்! தேனடையில் கல்லெறிந்ததுபோல, புற்று அதிர்ந்து புறப்படும் ஈசற் படைகள்போல எண்ணங்கள் நில்லாமல் வந்தவண்ணம்தான் இருக்கின்றன. இந்த சஞ்சலத்தைத்தான், சலிப்பைத்தான், ஓயாத சலனத்தைத்தான் மனம் என்கிறோம்.

ஆன்மா, வீடு. மனம், கதவு. கதவு வீடில்லை; வீட்டிற்கு அந்நியமுமில்லை. ஆழக் கடலில் அமைதி. மேலே அலைகளின் சலனம். அலைவேறு கடல்வேறு என்று தோன்றினாலும் அலைகள் எழுவதும் விழுவதும் கடலில்தானே? விளக்கும் வெளிச்சமும் ஒன்றா வேறா? திருக்கோயிற் கதவுகள் நேர்க்கோட்டில்தான் இருக்கின்றன. எங்கிருந்தும் சன்னிதியை தரிசிக்கலாம். திரும்பவேண்டும். இதுவே பதஞ்சலி பேசும் சித்த விருத்தி நிரோதம். அதை அடையும் மார்க்கமே ரமணரின் நான் யார் விசாரணை.

எனவே, எண்ணங்களை இடையூறாகக் கருதாமல் நல்வாய்ப்பாகக் கொள்ளலாம். எப்படி? இடையின்றி எண்ணங்களால் பந்தாடப்படுகிறவர்கள்தானே நாம்? இன்றுதானே அவற்றைக் கவனிக்கத் துவங்கியுள்ளோம்? கவனிக்க கவனிக்க அவை வெளியே வரும். ஆம், பகவான் சொல்கிறார்: “உள்ளிருப்பதுதானே வெளியே வரும்? வெளியே வராமல் எப்படி வெட்டுவது? எண்ணங்கள் தன்னிச்சையாய் எழுவது, அவை தீர்வதற்கே! எனவே, விசாரிக்கும் மனத்திற்கு அவை வலிமையே சேர்க்கும்.”

பகவான் இதனை வெகு எளிமையாகவே சொல்லியிருக்கிறார்: “துவக்கத்தில் அறிவு என்பது புத்திபூர்வமானதே. ஆனால், இடைவிடாத தியானத்தின் மூலம், ஒருவன், தனது புத்தி என்பது ஒரு மகத்தான சக்தியால் வழிநடத்தப்படுகிறது என்று உணர்ந்துகொள்கிறான். ஆசைகள் எதுவும் இல்லாதிருப்பதே மோகசும். பின்பு இருமை என்பது கிடையாது.”

14. நான் யார் விசாரணையின் சுருக்கம் என்ன?

முதலில் எண்ணம் தோன்றும்.

அது எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும், அதைப்பற்றி அபிப்பிராயமோ அக்கறையோ கொள்ளாமல், அது எழுந்தது யாருக்கு என்று விசாரிக்க வேண்டும்.

எனக்கு என்று பதில்வரும்.

எனக்கு என்றால் நான் யார் என்று விசாரிக்க வேண்டும்.

இந்த வழிமுறையை ஒவ்வோர் எண்ணம் தோன்றும்போதும் கடைப்பிடிக்கவேண்டும்.

இது எண்ணங்களைத் திசைதிருப்பாது. மனதை உள்முகப் படுத்தும்.

இடைவிடாமல் அப்பியசித்தால், எல்லா எண்ணங்களுக்கும் மூலம், நான் என்னும் உணர்வே என்பது தெரியவரும். அந்த உணர்வில் நீங்காமல் நின்றால், அது நீங்கி நான் தானாகி, தானே அனைத்துமாகி விகசிக்கும். அதுவே முடிவு.

15. ஆனால், நான் யார் என்னும் விசாரணையிலும் நான் என்னும் உணர்வுதானே இருக்கிறது?

மனதைப் பற்றிச் சொன்னது இதற்கு முற்றும் பொருந்தும். ஏனெனில், மனம்தான் அந்த அகங்காரமாகிய நான். தன்மை இருந்தால், முன்னிலை, படர்க்கைகள் தோன்றத்தான் செய்யும். நான் என்று ஒன்றிருந்தால், நீ, நீங்கள், அவன், அவள், அவர்கள், அவை என்று தொடரத்தான் செய்யும். தன்மையின் (நான்) நிஜம் என்னவென்று பார்த்தால், அது தீரும். அத்துடனே முன்னிலை, படர்க்கைகள் தீரும். யாவும் ஒன்றாகச் சுடரும் என்பது பகவானின் விளக்கம். (பக்தராஜ் மஹராஜ்: து ஹைனா பகவான் இஸ்லியே மே ஹும்!)

நான் யார் என்று விசாரிக்கும் மனம் இதயத்தை அடைகிறது. (இதயம் என்பது இடப்புறம் இருக்கும்

உறுப்பு அல்ல, மனதின் மூலஸ்தானம்) மனம், தன் மூலத்தை அடையும்போது, மனம் தீர்கிறது. அதே கணம், ஆணவம் நொறுங்கிப்போகிறது. நான் நான் என்று மனம் சொல்லிக்கொண்டிருந்த காலம் போய், ஆன்மாவே நான் நான் என்று சுடர்கிறது.

ஆகவே, அடிப்படை நான் என்னும் உணர்வுதான். அதன்மீதுதான் எண்ணங்களாலான மனம் எழுகிறது. அந்த மனதை வைத்துக்கொண்டே நான் யார் என்ற விசாரணையை ஏற்படுத்தி, அதில் உறுதியாக ஈடுபட்டால், மனம் ஞானத் தீயில் வெந்து சாம்பலாகிறது, 'பிணம்சுடு தடிபோல்'.

16. இதுதான் எய்த வேண்டிய ஞானமா?

ஆம். எது அறிவுமில்லையோ, அறியாமையு மில்லையோ அதுவே ஞானம். பொருளறிவு உண்மையான அறிவாகாது. அறிவதற்கு வேறொன்றும் இல்லை என்பதாகவே ஆன்மா ஒளிவிடுகிறது. அங்கே அறிவு என்று அறியப்படவும் ஒன்றுமில்லை. அது சூனியமும் இல்லை என்று தெள்ளத்தெளிவாக விளக்குகிறார் மாமுனி.

17. எனில், தவம் என்பது என்ன?

'நாயனா' என்று வாஞ்சையோடும் அன்போடும் அழைக்கப்பட்ட காவ்யகண்ட கணபதி, பகவானுடைய கால்களைப் பற்றி, 'படித்தும் நான் அறியாமையில் இருக்கிறேன், பலகோடிமுறை மந்திரங்களை ஜெபித்தும் அமைதியின் அனுபவமின்றி இருக்கிறேன், காத்தருள வேண்டும்,' என்று மனமுருகிக் கேட்டுக்கொண்டார். பதினொரு வருடங்களாகப் பேசாதிருந்த ரமணர் வாய்திறந்து சொன்ன வாசகம்:

"நான் எனும் உணர்வு எங்கிருந்து எழுகிறது என்று மனது விசாரித்து அங்கேயே அதன் உற்பத்தி ஸ்தானத்திலேயே ஒடுங்கினால் அது தவம்.

“மந்திரத்தின் ஒலி எங்கிருந்து துவங்குகிறது என்று விசாரித்தால், மனது உற்பத்தி ஸ்தானத்தில் ஒடுங்கிவிடும். அது தவம்.”

இந்த உரையாடலிலிருந்து நாம் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய சில நுண்மையான சேதிகள் உள்ளன:

தன்னை அறியத் தலைப்படாமல், வேறெதனையோ நாடி, அது நிறைவேறுவதற்காக மேற்கொள்ளும் வழிகள் மனிதனை முடிவு தெரியாத நெடும்பயணத்தில் ஆழ்த்திவிடும்.

எதற்கு இதை மேற்கொண்டோம் என்ற நோக்கத்தின் நினைவு பிசகிவிடுவதாலும் முடிவு தெரியாமல் போக வாய்ப்பிருக்கிறது.

மனம், முற்றும் ஒடுங்குவதே தவம்.

வாழ்வின் எல்லாச் சூழல்களிலும் அங்ஙனம் இருப்பதே தவம்.

விசாரணையின் விளைவே தவம். அல்லாமல், தவத்தில் விளைவு கிடையாது. அது நட் விதையைச் சுட்ட தெளிவில் நிலைத்திருப்பது.

‘செய்கதவம் செய்கதவம் நெஞ்சே தவம்செய்தால் எய்த முடியாதன எய்தலாம்,’ என்பார் பாரதியார். கூர்ந்து நோக்கினால், எய்த முடியாதது தவம். ஏனென்றால் தவம் என்பது செய்யப்படுவதில்லை. அது மனம்தாண்டிய நிலை என்னும் நிகழ்வு. தவத்தில் நிலைகள் உண்டுதான்.

ஒன்றை விழைந்து செய்யப்படுவது ஆரம்பநிலைத் தவம். தேவர்களும் அசுரர்களும் செய்த தவம் இது. ஒன்றில் இடையின்றி ஒன்றிக் கிடப்பது ஆன்ற தவம். இதுவே ரமணருக்கு இயல்பானது.

திருவள்ளுவரின் வாக்கும் ரமணரின் அனுபவமும் கச்சிதமாகப் பொருந்துகின்றன:

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்தின் உரு.

“தமக்குற்ற துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொள்வதும், பிற உயிருக்குத் தீங்கு செய்யாமையும் ஆகிய அவ்வளவினதே தவத்தின் வடிவாகும்.”

ரமணர், தனக்குற்ற நோயை எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டார், எவ்விதமெல்லாம் எவ்வுயிரிடத்தும் கருணையோடு இருந்தார் என்பதை நினைவு கூர்ந்தால் இந்தக் குறளின் பொருள் விளங்கும்.

தவஞ்செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு

தனது தொழிலைச் செய்வார் என்று எவரைச் சொல்லலாம்? துறந்து தவத்தில் இருப்பவரையே! மற்றவர்கள் ஆசையில் அகப்பட்டு, கேடு வரவழைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

ரமணர், தவமன்றி வேறேதும் செய்யவில்லை. சொல்லப்போனால் அதைக்கூட அவர் செய்யவில்லை. அது அவருடைய இயல்பு. அது இன்னும் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கிறது!

தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும்

தன்னுயிர், தான் என்னும் முனைப்பற்றானை, மற்ற உயிர்கள் எல்லாம் தொழும்.

ஒருமையில் உயிருண்டு ஆளில்லை. அந்த ஒருவனை வணங்காத கோளில்லை.

துறவைப் பற்றிப் பேசும் குறட்பாக்களும் ரமணரைப் பார்த்து எழுதியது போலவே இருக்கின்றன:

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்

இந்தக் குறளின் விளக்கம்தான் ரமணரின் நான் யார் விசாரணை!

மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்கொல்? பிறப்பறுக்கல்
உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை
யான் எனது என்னும் செறுக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்

18. நன்று; மீண்டும் 1907, நவம்பர் 18க்குச் செல்வோம். நாயனாவுக்காக ரமணர் மௌனத்தைக் கலைத்தாரா?

இல்லவே இல்லை! நிதம்நூறு விதமாக ஒலிமேவும்போதும் பதறாது வானம் கலையாது மௌனம். வானில்லை வண்ணம் நானில்லை எண்ணம்.

ரமணரைப் பொறுத்தமட்டில், மௌனத்தில் திளைத்திருப்பதே தவம். தவத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதே மௌனம். பேசுவதால் அந்த மௌனம் முறிவதுமில்லை எழுந்து நடப்பதால் அந்தத் தவம் கலைவதுமில்லை. சமாதி நிலைகளைக் கடந்த சகஜமே அவருடைய இயல்பு.

ஒன்றை அடைவதற்காகச் செய்யப்படுவதில்லை தவம். அனைத்துமான ஒன்றில் ஆழ்ந்திருப்பதே தவம்.

‘மௌனம் என்பது ஒலியற்ற நிலையல்ல. மனமற்ற நிலை.’ பேசாதிருப்பது மௌனம் அல்ல. எனினும், ஆரம்ப நிலையில் இருக்கும் நமக்கு, குறைவாகப் பேசுவது நல்லதே.

மௌனம் பருகவொரு முன்மோனம் வேண்டுவதால்
மௌனம் பழகல் முறை.

ஒரு சில நிமிடங்களே நடந்த மரண அனுபவத்தில் ஒரேயடியாக விரிந்துகொண்டது ரமணரின் அகண்ட மௌனம். எந்தப் பேச்சாலும், எதைக் கேட்பதாலும், எந்த நடவடிக்கையாலும் அது எள்ளளவும்

பாதிக்கப்படாமல் தொடர்ந்தது. சற்றே நாம் சும்மா இருந்தால், இன்றும் நம் இதயத்தின் அடித்தளத்தைத் தொட்டு உயர்த்துகிறது. எனவே, அவர், 'மௌனம் என்பது உரத்த பேச்சு,' என்றது எண்ண எண்ண இனிக்கிறது.

19. இந்த விசாரணையை எல்லோரும் கடைப்பிடிக்கலாமா?

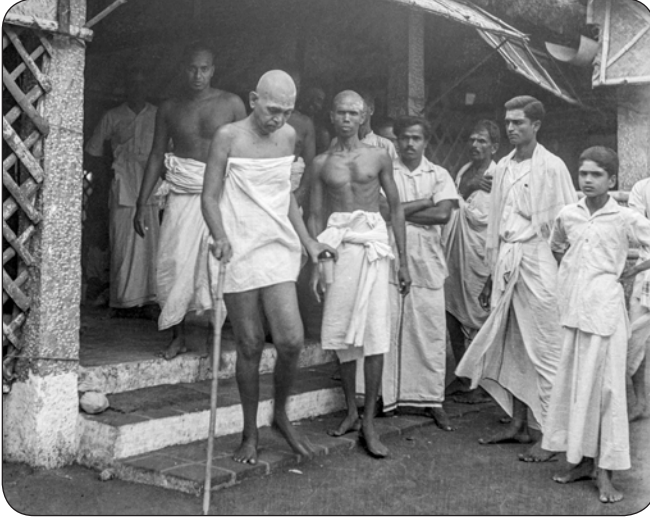
நிச்சயமாக! உயிரும் உணர்வும் உடையோர் எவரும், அமைதி விழையும் எவரும், அகலாத ஆனந்தம் வேண்டும் எவரும் இதைக் கடைபிடிக்கலாம். இதில் ஆண் பெண், ஏழை பணக்காரன், படித்தவன் படிக்காதவன் என்ற பேதங்கள் எதுவும் இல்லை.

நீரில் விழுந்த பொருளை எடுக்க ஒருவன் நீரில் குதிப்பதுபோல, மூச்சையும் பேச்சையும் அடக்கித் தன்னுள் மூழ்கி நான் என்பது எங்கிருந்து துவங்குகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

எந்த எண்ணத்திற்கும் இடம்கொடாமல், ஆன்மா என்றால் என்ன என்னும் விசாரணை தவிர வேறு எண்ணம் இல்லாதிருத்தலே பேரிறைவனிடம் சரணாகதி அடைவதாகும். அதைப்பணிந்து தஞ்சமடைய வேண்டும். எதைப்பற்றியும் எண்ணாதிருக்க வேண்டும். சுமையை இறக்கிவைத்துவிட்டு நிம்மதியாய்ப் பயணம் செய்யவேண்டும்.

20. அவருக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்?

அது கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாட்டு மாரி! அதற்கு நாம் என்ன செய்யமுடியும்? அதற்கு எந்தத் தேவையும் கிடையாது. ஆனால், அதுவே திருவாய் திறந்து சொன்னது: "எனக்கென்ன வேண்டும்? ஏது தேவை? வாழ்க்கையின் இலக்கு என்ன என்பதை உணர்ந்து ஆன்மாவில் நிலைபெறுவதற்கு நீங்கள் இடைவிடாமல் முயற்சி செய்தால், நான் மிகவும் திருப்தியடைவேன்."

அதைச்செய்யத் தோதான எல்லாவற்றையும்தான்
அவர் வழங்கியிருக்கிறாரே!

ஆக, ரமணர் நமக்கு வழங்கியிருப்பவை:

நான் யார் என்னும் விசாரணை.

ஒலி எங்கிருந்து எழுகிறது என்று கவனித்தல்.

தவத்திற்கு விளக்கம்.

பரிபூரண சரணாகதி.

21. சரி, இந்த வழியில் சென்றால், எப்போது முடிவு
கிடைக்கும்?

அது நம் முயற்சியின் தீவிரத்தைப் பொறுத்தது!
“விடுதலை என்பது ஒரு கணத்தில் எய்தப்படுவது.
அந்தக் கணத்தில் நிகழ்முறைகள் எதுவும் இல்லை.
ஆனால், அந்தக் கணத்தை எய்துவதற்கு வழிமுறைகள்,
நிகழ்முறைகள் தேவைப்படுகின்றன.”

ரமணர் கேட்கிறார்: “ஆனந்தம் வேண்டும்,
நிரந்தரமான மகிழ்ச்சி வேண்டும் என்று ஆசை
இருக்கிறது. ஆனால், ஆணவத்தை விடமாட்டேன்

என்று விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்கொள்கிறார்கள். அப்புறம் எவ்விதம் இது சாத்தியம்? இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் இருக்க முடியாது. ஆசையற்ற நிலையில் ஆழ்ந்திருப்பதில்தான் ஆனந்தம் இருக்கிறது. ஆணவமோ, ஆசைகளால் போஷிக்கப்படுகிறது. எனவே, ஆணவம் என்பது அறவே தலைதூக்காதபோதுதான் ஆன்ம விடுதலை என்பது சாத்தியமாகும். இதை அடைய சுய விசாரணையே சிறந்த வழி.”

ஆம், ஆனந்தமும் ஆணவமும் சேர்ந்திருக்க முடியாது. ‘ராம் இருந்தால் கபீர் இல்லை. கபீர் இருந்தால் ராம் இல்லை,’ என்பார் கபீர் தாசர். மனம்தான் நான் என்னும் ஆணவம். மனமிருந்தால் ஆன்ம நிலை தெரியாது. ஆன்மா விழிப்புற்றால் மனம் இருக்காது.

ஆன்மநிலை அசையாத நிலை. அதாவது எந்தவிதமான சலனமும் அற்ற நிலை. ‘மேகங்கள் நகர்கின்றன. நிலவு நகர்வதுபோல் தோன்றுகிறது. புலன்களின் சலனம் ஆன்மாவின் சலனமாகத் தெரிவது அறியாமையே,’ என்று பகவான் விளக்குகிறார். எனவே, ‘முயற்சி என்பது மனத்தை ஒரேயடியாகத் தீர்க்கவே.’

22. எதுவரை இந்தப் பயணம்?

முன்பே சொன்னதுபோல் அது முயற்சியைப் பொறுத்தது. இதில் மூன்று அம்சங்கள் இருக்கின்றன:

சுய முயற்சி

இறையருள்

அருள் இறங்கும் தருணம்

முயற்சியில் ஏற்ற இறக்கங்கள் இருக்கும். மனம், தனது மரணத்திற்கு அஞ்சி குறுக்கே வந்து நிற்கும்! வேடங்கள் புனைந்து நம்மைத் திசைதிருப்பும்! ஆனால்,

முயற்சி என்பது விடாமுயற்சி ஆகிவிட்டால் பிறகு அதில் மாற்றமிருக்காது.

இறையருள் என்பது எப்போதும் இருக்கிறது. முயற்சியும் அருள்தான் என்பதை அப்பியாசி பிற்பாடு புரிந்துகொண்டு நெகிழ்கிறான். அவனருளாலே அவன் தாள்வணங்கி. அருள் என்பது எப்போதும் இருக்கிறது என்பார் பகவான். பின்பு நாம் அதை உணர்வதில்லை? ஆசைகளிலிருந்து விலக விலக, புறவுலகில் நம் பற்று நீங்க நீங்க, அருள் விகசிக்கும்.

ஆனால், முடிவு எப்போது என்ற கேள்விக்கு விடை கிடையாது. அது முழுக்க முழுக்க அந்த இறையின் சித்தமே ஆதலால், அந்தக் கேள்வியையே எழுப்பாமல், தொடர்ந்து முயன்றிருத்தலே நமது கடமையாகிறது. 'பிறகு, ஒருகரம் நீண்டு, நம் கரத்தைப் பற்றி, அப்புறத்திற்கு இழுத்துக்கொள்ளும்,' என்பார் பகவான். கண்ணை அகலத் திறந்துகொண்டு காத்திருப்பதே கடுந்தவம்! 'இந்தஜார் மே மஜா ஹை!'

ரமணரின் சிறப்பு அவர் அடைந்த ஒப்பற்ற நிலை மட்டுமல்ல. அந்த நிலையை நாமும் பெறலாம் என்னும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி நம்மை அவருடைய பாதையில் இன்றும் நடத்திச் செல்வதே அவருடைய சிறப்பு. அதற்கு இன்னொரு பெயர், காரணமற்ற கருணை. அதுவே கடவுளின் இயல்பு.

ரமணோதயம்

Voluntary Services

K. சுரேஷ் ஜானகிராமன்

9444127770

ராஜேஷ் M.S.

9840075778

வள்ளிமலை வள்ளல் கண்ட வான்குரு

கொதமன்

பகவானின் பக்தர்களுள் தலைசிறந்த ஒருவர் வள்ளிமலை சுவாமிகள் என்றும் திருப்புகழ் சுவாமிகள் என்றும் அழைக்கப்பெற்ற சச்சிதாநந்த சுவாமிகள். கல்வியறிவு சிறிதே இருந்து, சமையல் தொழில் செய்துவந்த இவருக்கு வள்ளிமலை முருகன் திருவருளால் ஞானம் வந்துற்றது. ஊர்ஊராகச் சென்று, திருப்புகழைப் பாடி அருணகிரியின் அழகும், பொருட்செறிவும் பொங்கித் ததும்பும் சந்தப் பாக்களைப் பரப்பினார். இவருக்கே மாபெரும் அடியார் கூட்டம் சேர்ந்தது. ஆயினும், தன் வழிபடு கடவுள் முருகப் பெருமானே ரமண சத்குரு வடிவில் வந்ததாக உணர்ந்து, பகவானிடம் பூர்ண சரணாகதி செய்தவர்.

பூர்வாஸ்ரமத்தில் அர்த்தநாரி என்ற பேருடன் மைசூர் அரண்மனையில் சமையற்காரராக வேலைபார்த்து வந்த இவருக்குக் கடும் வயிற்றுவலி வந்தது. அரண்மனை வைத்தியர்களின் தீவிர சிகிச்சையினாலும் தீரவில்லை. பின்னர் அன்பர் ஒருவர் அறிவுரையின்பேரில் பழநி சென்று முருகப்பெருமானின் அபிஷேகப் பாலை அருந்த, வயிற்று நோய் குணமானது. பின்னர் சிருங்கேரி ஐகத்குரு நரலிம்ஹபாரதி சுவாமிகளின் ஆசியுடன் வாநப் ப்ரஸ்த ஆஸ்ரமம் மேற்கொண்டு, 1912ஆம் ஆண்டுவரை பழனி ஆண்டவரின் சேவையிலேயே ஈடுபட்டு இருந்தார்.

ஒருநாள் உத்ஸவத்தின்போது முருகன் சந்நிதியில் தேவதாஸி ஒருவர் “வங்கார மார்பில் அணி” என்ற திருச்செங்காட்டங்குடி திருப்புகழைப் பாடக்

கேட்டவுடன், சுவாமிகள் உள்ளத்தே ஞானம் உதிக்கப்பெற்றது. இந்தக் கடவுள் தரிசனத்தைப் பெற்றவுடன், எழுத்து வாலனையே அற்ற இவர், திருப்புகழ் அனைத்தையும் பெரும்பாடுபட்டு சேகரித்து, எங்கும் பாடி வந்தார்.

பின்னர் 2.12.1912 அன்று திருவண்ணாமலைக்கு யாத்திரை சென்ற இவர் பகவானின் தரிசனம் பெற்றார். அவர் உள்ளத்தே ஞானக்கதிர் பாய்ந்த அந்த நிகழ்ச்சியை அவரே விவரிக்கிறார்:

“மஹரிஷியைத் தரிசிக்கக் காத்துக் கொண்டிருந்த சிறுகூட்டத்தோடு நானும் விருபாக்ஷி குகை வாசலில் சேர்ந்து கொண்டேன். சிறிதுநேரத்தில் மஹரிஷிகள் குகையின் உள்ளே இருந்து வெளியே வந்தார். சில நிமிடங்கள் கோவணாண்டியாய் ஒரு கையில் தடியை ஊன்றிக் கொண்டு நின்றார். நான் அவரைப் பார்த்தேன். அவரும் என்னைப் பார்த்தார். திடீரென்று சாக்ஷாத் பழனி ஆண்டவ ரூபமாக என் கண்களுக்கு அவர் தோன்றினார். எனக்கு தேகத்தில் மயிர்க்கூச்சல் ஏற்பட்டது. ஆனந்தம் பொறுக்கமுடியாமல் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தேன். வார்த்தை ஒன்றும் எழும்பவில்லை. நான் மெய்ம்மறந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். [ஸ்ரீகுஞ்சுவாமிகளின் ‘எனது நினைவுகள்’ நூலில் விவரிக்கப்பட்ட பகுதி].

பகவானுடன் இரண்டு மாதம் தங்கிய சுவாமிகள் திருப்புகழைப் பிழையறச் சுற்று சொல் பேதம் போன்றவற்றை நன்கு அறிந்து கொண்டார். பகவானுடனும் அன்பர்களுடனும் கிரிவலம் வந்த சமயம் இவர் “வேடிச்சி காவலனே” வகுப்பைப் பாடிக்கொண்டு வந்தார். அதன் ஒவ்வொரு பகுதி முடிவிலும் “காவலனே, காவலனே” என்று வரும். ஸ்ரீபகவான் வேடிக்கையாக, “ஏமேமி காவலனே, எந்தெந்து காவலனே!” என்று கேட்டார். (‘காவலனே’ என்றால் தெலுங்கில் ‘வேண்டும்’ என்பது பொருள்).

அன்பர் ஒருவர் வேடிக்கையாக, “இட்டிலி காவலனே! காபி காவலனே!” என்றார். ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! பகவான் சந்நிதியில் வேண்டுவதெல்லாம் கிடைக்கும்ல்லவா! அந்த நடுக்காட்டில் திடீரென்று வந்த ஒருவர் ஒரு கூடை நிறைய இட்டிலியும், பாத்ரத்தில் காபியும் கொணர்ந்து எல்லோருக்கும் அளித்தார்.

“வேண்டத்தக்கது அறிவோய்நீ!

வேண்டமுமுதும் தருவோய்நீ!”

என்ற திருமுறைப் பாடலுக்கு நிதர்ஸன உதாரணமாக இது திகழ்கின்றது அல்லவா!

வடஇந்திய யாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு ஸ்வாமிகள், மீண்டும் அருணைவந்து பகவானைத் தரிசிக்க மலைமீது சென்ற சுவாமிகளிடம், “உடனே கீழே இறங்கிப் போங்கள்!” என்று பகவான் கூறினார். “என்ன இது! வந்த உடனே கீழே போகச் சொல்கிறாரே!” என்று தயக்கத்துடன் இறங்கிய சுவாமிகளுக்கு ஓர் உயரிய அனுபவம் காத்திருந்தது. அடிவாரத்தில் அமர்ந்திருந்த சேஷாத்திரி சுவாமிகள் ஓடிவந்து அவரைக் கட்டியணைத்தார். ஆதிசங்கரரின் ‘சிவமானஸ பூஜா’ ஸ்தோத்திரத்தில் உள்ள ‘ஆத்மாத்வம் சிரஜாமதி’ என்ற சுலோகத்தைக் கூறி இதேபோன்ற கருத்துக் கொண்ட திருப்புகழைப் பாடுமாறு கேட்டார். சுவாமிகள் “எனது யானும் வேறாகி எவரும் யாதும் ஆகும் இதயபாவனா கீதம் அருள்வாயே! என்ற பாடலைப் பாடி விளக்கினார். சேஷாத்திரி சுவாமிகள் “திருப்புகழே மஹா மந்திரம். திருப்புகழில் எல்லாம் இருக்கிறது. திருப்புகழில் இல்லாதது வேறெங்கிலும் இல்லை. திருப்புகழையே பாடிப் பரப்புங்கள். வள்ளிமலைக்குப் போங்கள்” என்று கூறிச்சென்றார். ஸ்வாமிக்கு அப்போதுதான் பகவான் உடனே கீழே போகச் சொன்னதின் அர்த்தம் புரிந்தது. சேஷாத்திரி சுவாமிகளின் வழியாக அருணாசலபிரானின் அருட்கட்டளை அல்லவா கிடைத்துள்ளது.

குருநாதர் காட்டிய வழிப்படி வள்ளிமலைக்குச் சென்ற சுவாமிகள் அங்குத் திருப்புகழ் ஆஸ்ரமம் நிறுவி, இந்தியா முழுதும் திருப்புகழைப் பரப்பினார். வடநாடு சென்றபோது தாம் கொண்டுவந்த கங்கா ஜலத்தைக் கொண்டு 1942இல் மாத்ருபூதேஸ்வர விங்கமாகிய தாயின் மஹாசமாதிக்கு அபிஷேகம் செய்தார்.

பகவானின் பௌதிக உடலின் இறுதிநாளான 14.4.1950 தினம், பகவானைத் தரிசிக்க உள்ளுணர்வு தூண்ட வள்ளிமலையிலிருந்து கிளம்பி திருவண்ணாமலை வந்தார். இரவு 8.45 மணி. ரயில் தண்டவாளத்தைத் தாண்டிச் செய்ய முயலும்போது ஒரு ரயில்பெட்டி வந்து சுவாமிகளை மிக நெருங்கிவந்தது. சுவாமிகள் கீழே விழுந்து நசுக்கப்பட்டு இருப்பார். அதற்குள் ஓரன்பர் அவரைப் பற்றி இழுத்துக் காப்பாற்றினார். உடனே ஆஸ்ரமம் விரைந்த சுவாமிகள் தாம் காப்பாற்றப்பட்ட அதேசமயம் 8.47 மணிக்கு பகவான் மஹாநிர்வாணம் அடைந்ததை அறிந்து அயர்ந்து போனார்.

பகவான் திருவுடலைத் தரிசித்த சுவாமிகள் “சுருதிமுடிமோனம் சொல்” என்ற பழனித் திருப்புகழில் முருகப்பெருமானையே சத்குருவாக அருணகிரி பாடிய திருப்புகழைப் பாடி உருகினார். உடன் வந்த அன்பர் “பகவானைத் தரிசிக்க வந்த எனக்கு இந்த உயிரற்ற உடலையேதான் காட்டினீர்கள்!” என்று அழுது அரற்றினார். உடனே சுவாமிகள், “பைத்தியமே! அவர் எங்கே போய்விட்டார்? இங்கேயேதான் இருக்கிறார். உடம்பைத் தானே உதறி, நம் எல்லோர் உணர்விலும் கலந்து இருக்கிறார்” என்று கூறினார்.

வள்ளிமலை வள்ளல், திருப்புகழ் சுவாமிகள் பாடிய அந்தத் திருப்புகழையும், அதன் ஆழ் பொருளையும் இங்கே தருகிறேன்.

சுருதிமுடி மோனம்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ
 சமயவடி வாய்வந்த அத்துவிதம் ஆனபர
 சுடர்ஒளிய தாய்நின்ற நிட்களசொ ருபமுதல்
 ஒருவாழ்வே

துரியநிலை யேகண்ட முத்தர்இதயா கமலம்
 அதனில்விளை யாநின்ற அற்புதசு போதசுக
 சுயபடிகமா இன்ப பதம்பத மேஅடைய
 உணராதே

கருவில்உரு வேதங்கு சுக்கிலநி தானவளி
 பொருமஅதி லேகொண்ட முக்குணவி பாகநிலை
 கருதாரி யாவஞ்ச கக்கபட மூடிஉடல்
 வினைதானே

கலகம்இட வேபொங்கு குப்பைமல வாழ்வுநிலம்
 எனஉழலும் மாயம்செ னித்தகுமை யேஉறுதி
 கருதசுழமாம் இந்த மட்டைதனை ஆளஉனது
 அருள்தாராய்

ஒருநியம மேவிண்ட ஷட்சமய வேதஅடி
 முடிநடுவு மாய்அண்ட முட்டைவெளி ஆகியிர்
 உடர்உணர்வு அதாய்எங்கும் உற்பனம் அதாகஅமர்
 உளவோனே

உததரிச மாம்இன்ப புத்தமிர்த போகசுகம்
 உதவும்அம லாநந்த சத்திகரமே உணர
 உருபிரணவா மந்த்ர கர்த்தவியம் ஆகவரு
 குருநாதா

பருதிகதிரே கொஞ்சம் நற்சரணம் நூபுரம்அது
 அசையநிறை பேரண்டம் ஒக்கநடம் ஆடுகன
 பதகெருவிதா! துங்க வெற்றிமயில் ஏறும்ஒரு
 திறலோனே

பணியும்அடி யார்சிந்தை மெய்ப்பொருள் அதாகநவில்
 சரவணபவா! ஒன்று வற்கரமும் ஆகிவளர்
 பழநிமலை மேல்நின்ற சுப்ரமணியா! அமரர்

..... பெருமாளே.

பொருள்: வேதங்களின் முடிவாய், சுத்த மௌன ஞான நிலையைப் புலப்படுத்தும் பரமஞான தக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவாய் விளங்கி வீற்றிருக்கும் அத்வைத பரஞ்சுடர் ஜோதியாய் நின்ற களங்கமற்ற ஸ்வரூபமான ஆதி தெய்வமே!

தூரிய சமாதியில் உள்ள முக்தியடைந்த ஞானியர் உள்ளம் என்ற தாமரையில் உறைகின்ற அற்புதமான மெய்ஞ்ஞான ஆனந்தமாய், ஸ்வயம் ஜோதியாக, தூய ஸ்படிகம் போல மாசு அற்ற பேரானந்த வடிவாய் உள்ள உனது தாமரைத் திருவடிகளை எண்ணாது

கருவில் உருவாய் அமைந்துள்ள சுக்கிலத்தோடு (உயிரணு) ஆதிகாரணமான பிராணம் சேர அத்தகைய சேர்க்கையினால் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களினால் ஏற்படும் வேறுபட்ட உணர்வுடன் நினைப்பதற்கும் அரிய வஞ்சமமும் சூதும் போர்வைபோல் மூடிய உந்த உடலிலே, கர்மவினைகள் கலகத்தைச் செய்யவே, மேல் எழுந்துவரும் குப்பையைப் போல் குற்றம் நிரம்பிய வாழ்வை மெய் என எண்ணித் திரியும், மாயையின் பிறப்பிடமாகிய குகையைப் போன்ற இந்த உடலை நிலைபெற்றது என்று எண்ணிக் குழம்பி நிற்கும் அறிவற்ற நாய் போன்ற என்னை ஆண்டு அருள்புரிவாய்!

நிகரற்ற வழிமுறைகளை யாவார்க்கும் பயன்படும்படி வகுத்துள்ள (சைவம், வைணவம், சாக்தம், வைநாயகம், செளரம், கௌமாரம்) ஆறு சமயங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும் ஆதியும், இடையும், அந்தமும் ஆகி, உயிர் எனவும், உடல் எனவும் உணர்வு எனவும் தோற்றம் தரும் ஒருவனே!

நீரின் தெளிந்த
தோற்றம் போல
ஊறும் இன்பமயமான
புதிய அமுதமாகிய
ஞானத்தை அளிக்கும்
ஆனந்த வடிவே!
சக்தி எனும் வேலைக்
கையில் ஏந்தியவனே!
பொருந்திய
அறிவுவடிவான
பிரணவத்தின்
தலையாய அர்த்தமாய்
விளங்கும் எனது
ஸத்குருவே!

கதிரவனது கிரணம் ஒளிர்வதுபோல ஜோலிக்கின்ற அழகிய பாதங்களில் கிண்கிணி அசைந்து ஒலிசெய்ய, பெரிய அண்டங்களின் மீதெல்லாம் நடனம் செய்கின்ற பெருமை உடைய திருவடிகளைக் கொண்டவனே! செருக்கும், உயர்வும், வெற்றியும் பொருந்திய மயில்மீது வலம்வரும் ஒப்பில்லாத ஆற்றல் படைத்தவனே!

வணங்கித் துதிக்கும் அடியாரின் உள்ளத்தில் மெய்ப்பொருளாக எண்ணி வணங்கிச் சொல்லும் 'சரவண பவ' என்று ஆறு அக்ஷரங்கள் பொருந்திய அரிய பெரும் ஜோதியாய் வளரும் பழநிமலை மேல் வீற்றிருக்கும் சுப்ரமணியனே! தேவர்களின் பெருமானே!

[அருஞ்சொற்பொருள்: சுருதி=வேதம், அத்துவிதமான பரஞ்சுடர்=இரண்டற்ற ஜோதி, நிட்களம்=மாசுஅற்றது, உற்பனம்=தோற்றம், உத்தரிசமாம்=நீரூற்று போன்று பொய்கும் அற்கரம்=எழுத்து, வலிமை, அசுழம்=நாய், மட்டை=முட்டாற்]

பகவானையே முருகக்கடவுளாம் சத்குருவாய்க் கண்டு பாடிய மிகச் சிறந்த பாடல் அல்லவா இது?

பேரமைதி நிலவிய பெருநாட்கள்

மௌனி சாது

5. “இறைவனின் மேன்மை அவனது அருட் தொண்டரில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது”

இன்று நான் பகவான் தரிசனம் தருவதைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டு இருந்தேன். தரிசனம் தருதல் எனில் யாவருமே அவரைக் காண இயலும் என்பதாம். தன்னுடைய அன்பர்களாலும், ஆச்ரமவாசிகளாலும் சூழப்பட்டு, காலையிலிருந்து நண்பகல் வரையிலும் மீண்டும் மூன்றரை மணியிலிருந்து மாலைவரையிலும் பகவான் ஆலய ஹாலிலோ அல்லது நூல் நிலையம் அருகில் உள்ள கீற்றுக் கொட்டகையிலோ அமர்ந்திருப்பார். அருணை வந்துள்ள யாத்ரீகர்களும் அங்கே சூழ்ந்திருப்பார். அவர் மிகக் குறைவாகவே பேசுகிறார். அவர் நேரடியாக ஒருவரிடம் பேசும் தருணங்கள் மிகக் குறைவே.

அவர் வதனத்தில் உள்நோக்கிய எண்ணப் பாங்கு ஒளி விடுகிறது. உலகத்தில் காணக்கிடைக்காத பேரமைதியும் அளவற்ற அருட் பொழிவும் அறிதலும் அங்கே மிளிர்கின்றன. அவரது சுடர்விடும் பரந்த விழிகள் பூர்ணத்தில் பதிந்துள்ளன. அங்கே அமர்ந்திருக்கும் எவர் ஒருவரையும் தனிப்பட்டு நோக்காது, அதே சமயம் ஒவ்வொருவரது ஆழ்மனத்தையும் அந்தப் பார்வை துளைத்துச் செல்கிறது. அந்த விழிகளை நோக்கும் ஒவ்வொருவரும் இதை அறிகிறார்கள். பகவான் திருமுன்னர் அமர்ந்து இருக்கும்போது, அந்தச் சுடர்விழிகளை நோக்காமல் இருக்க ஒருவராலும் இயலாது. பல்வேறுபட்ட மனப்பாங்குள்ள பெருங்கூட்டத்திலும் அவர் அனைவர் மனதையும் ஒன்றாக ஒன்றச் செய்யும் குறிக்கோளாய் ஒளிக்கிறார்.

நம் எண்ணங்கள் பயணிக்கும் பாதை இங்கே மடைமாற்றம் அடைகிறது. புதிய எண்ணங்கள் நமது ப்ரக்ஞையில் புகுகின்றன. ஆச்ரம சூழ்நிலையில் நிலவும் உயரிய தூய்மையும், பகவானால் இடையறாது பொழியப்படும் ஞானக் கதிர்வீச்சும், நம் ஒவ்வொருவரையும் ஆத்ம விசாரம் செய்ய வைத்து இதுகாறும் நாம் 'மெய்' என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தவற்றையும் ஆழ்ந்து ஆராயத் தூண்டுகிறது. இது வலிந்து வரும் ஓர் உணர்வல்ல. நம் முயற்சியும் இங்கு ஏதுமில்லை. பகவான் சந்நிதியில் நமது ப்ரக்ஞை உணர்வு பரந்து விரியும் அநுபவத்தால் விளைவதே. அது நம்முள்ளே நிகழும். இந்நிகழ்ச்சி, நமக்குப் பேரானந்தத்தைத் தருகிறது. இந்தப் பேரமைதி, மனம் முடங்கிப் போவதனால் வருவதல்ல. நாம் அடையும் இந்நிலை, நம் பிறவிச் சொத்தாகும். பன்னாட்களாகச் செய்த ஆன்மிகப் பயிற்சியாலும், மனத் தூய்மையாலும், நம் மனதிலிருந்து குப்பை எண்ணங்களும் சுத்தமாக நீக்கப்படுவதாலும் வந்துறுவதே இப் பேரமைதி. பகவானின் திருச்சந்நிதியில் இவ்வுணர்வு இயற்கையாகவே எத்தடையும் இன்றி வந்து அணைக்கிறது. பன்முறை நாம் முயன்றாலும் வெற்றிக்கு வழியே இல்லாமல், நாம் சிரமப்படும் முயற்சி போன்று அல்லாது, பகவானின் அருளால் தானே வந்து உறுகின்றது.

நான் எனது தியானத்திலிருந்து விழித்து சத்குருவைச் சற்றே நோக்குகிறேன். இன்னும் சில விநாடிகளில், என்னுடைய முயற்சி ஏதுமின்றி, மிக எளிதாக அப்பேரமைதி நிலைக்குத் திரும்பி விட முடியும் என்பதை நான் அறிவேன். மீண்டும் அவர் அருட்பார்வை சக்தியில் என்னால் என்னுள்ளே ஆழமுடியும். பகவான் தன் அசையாத பார்வை, பரவெளியில் செலுத்தியபடி, தலை ஒருபுறம் சாய்ந்த வண்ணம் முன்போலவே ஆத்மசக்தி கதிர்வீசும்

சிலையாய் அமர்ந்துள்ளார். மின்விளக்குகள் ஏற்றப்படுகின்றன. பெண்மணிகள் ஆறுமணிக்கு மேல் ஆச்ரம வளாகத்தில் தங்கக் கூடாது என்ற விதிமுறை இருப்பதால், அவர்கள் நீங்கி விட்டனர். ஒவ்வொரு நாளும் பகவான் புரியும் பார்வைக்கப்பாற்பட்ட இறைத் தொடர்பில் பங்குபெறும் ஆவலுடன் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் மட்டுமே அங்கே இன்னும் உள்ளனர். பகவான் புரியும் வழிபாடு அல்லது 'இறைத் தொடர்பு' என்றெல்லாம் நான் வார்த்தைகளில் கூறுவது பொருத்தமாக இல்லாது இருக்கலாம். ஆயினும் எனக்கு வேறு வார்த்தை கிடைக்காததால் இப்படி எழுதுகிறேன். ஆழ உணர்வுள்ள அன்பர்கள் இதனைப் புரிந்து கொள்வார்கள் என அறிவேன். இதை உணர்வுபூர்வமாக அறிய முடியாதவர்க்கு எவ்வளவு எழுதினாலும் புரியாதுதான்.

பகவான் இந்த பௌதிகவுடல் தாங்கி மனித குலத்திற்கு அருட்சேவை தரும் கடைசி நாட்கள் இவை என்ற உண்மை என்னைத் திடீரெனத் தாக்கியது. அவரது பக்தர்கள் பலர் ஏதேனும் 'அற்புதம்' நிகழ்ந்து பகவான் குணமடைவார் என்று நம்பினாலும், அவரது இந்த தேகத்தில் வாழப்போவது இன்னும் சில நாட்களே என்பதை நான் அறிவேன். என்னைப் பொறுத்தவரை எந்த ஓர் அற்புதத்தையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. பகவானில் நான் காணும் பேரொளி பரமாத்மாவின் இந்தப் பிரதிபலிப்பு என் மனத்தை ஒளிமயம் ஆக்குகிறது. இதனை நான் இப்போது இன்னும் தெளிவாகக் காண்கிறேன்.

வாழ்வின் எல்லா இயக்கங்களும் அந்தப் பரம்பொருள் ஏற்படுத்திய மாற்ற இயலாத விதிமுறை மூலமே நிகழ்கிறது. அதுவே காரணம். நாம் அதன் விளைவுகளை மட்டுமே காண்கிறோம். அந்த விதிமுறை, மாறிப்போய் தன்னைத் தானே பொய்க்கும்

என்று எதிர்பார்ப்பது தவறானது. குணமாக்க முடியாத நோயைத் தானே பெற்றுக்கொள்வது பகவான் நமக்காக ஆற்றும் இறுதிச் செயல். இறை விதிப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில், இந்தப் பௌதிகவுடல் உதிர்ந்துதான் ஆக வேண்டும். இந்த மாற்ற இயலா விதியை எங்ஙனம் நாம் எதிர்க்க இயலும்? குறை நிரம்பிய மனிதமனம்கூட இந்த எதிர்பார்ப்பு தவறானது என்பதை உணரும்.

எனவே நான் இத்தகைய அற்புதம் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதேசமயம், பகவான் நம்மை விட்டு முற்றும் நீங்கி விடுவார் என்றும் நான் நம்பவில்லை. உலகப் பொருள் தொடர்புடன் நான் செய்துவரும் போரில் நான் இன்னும் முழு வெற்றி அடையவில்லை என்பது உண்மையே. மாயையை இன்னும் நான் வெற்றி கொள்ளவில்லை. அதற்கு நீண்ட நாட்கள் செல்லலாம். எனினும், எதிரியான மாயா உலகம் உண்மையில் உள்ளது என்பதை நான் மறுக்கத் துவங்கி விட்டேன். மாயையாகிய நெறி உள்ளது உண்மை எனில், அவனை எந்த முறையிலும் வெற்றி கொள்ள இயலாது. ஏனெனில் மெய்மையான ஒன்றை என்றுமே அழிக்க இயலாது.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் பகவான் என்றுமே நம்மை விட்டு நீங்கார் என்பதை உறுதியாக நம்புகிறேன். நாம் இப்போது பகவானின் திருவடி நிழலில் உள்ளோம் என்பதும் அவர் வாழும் காலத்திலேயே நாமும் பிறந்து வளர்கிறோம் என்பதும் உலகிற்கு அவர் பொழியும் அருள் வெளிச்சம் நம்மீதும் விழுகிறது என்பதும் தற்செயலாக நிகழ்ந்த ஒன்றல்ல. இது பரம்பொருள் நமக்கு அளித்துள்ள கொடை. இதை உறுதிப்படுத்தி பகவானே கூறியவற்றை நான் கேட்டுள்ளேன். ஒரு முடிவற்ற பேரானந்தத்தின் அலை என்னுள் எழுந்து என்னை மூழ்கடிக்கிறது. அது என்னை

எண்ணங்களைத் தாண்டி அழைத்துச் செல்கிறது. அங்கே கஷ்டங்கள், துயரங்கள், இறப்பு, மாற்றம் எதுவுமே இல்லை. முடிவற்ற இருப்புணர்வு மட்டுமே அங்கு உள்ளது. காலமும் அங்கே மறைந்து விட்டது. அதற்கு அங்கு தேவையேயில்லை.

எவ்வளவு நேரம் இந்தப் பேரொளி அலையில் நான் மூழ்கி இருந்தேன் என்பதை நான் அறியவில்லை. என்னுடைய மூடிய கண்கள் மூலம் பகவானை நான் காண வேண்டும் என எண்ணினேன். அப்போது என் கண் இமைகளைத் திறக்காமலே பகவான் தன் அருட்பார்வையை என்மீது அசைக்காமல் செலுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார் என்பதைக் 'கண்டேன்' அல்லது 'உணர்ந்தேன்'.

இதுவே எனது அநுபவத்தின் திறவுகோல்.

ஓளவை முதாட்டியின் அருள் குறள்

ராம் மோஹன்

சங்கத் தமிழில் தலைசிறந்த பெண்பால் புலவர்களுள் ஒருவராக ஓளவையார் கருதப்படுகிறார். பாரி, அதியமான், பொகுட்டெழினி போன்ற புரவலர்மீது அவர் பாடிய அழகிய பாடல்கள் சங்கத் தமிழ் நடையில் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. அது மட்டுமன்றி ஆத்திசூடி போன்று சாமான்யர்கட்கும், சிறார்கட்கும் அறிவுரையாக அவர் பாடிய ஆத்திசூடி போன்ற பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அமைந்துள்ளன. அனைத்துக்கும் சிகரமாக திருமந்திரம் போன்று ஆழ்ந்த ஞானம் அடங்கிய ஓளவைக் குறள் நூலும் அவர் யாத்ததே. ஆழ்ந்த ஆன்மிகக் கருத்துக்கள் கொண்ட இந்தக் குறள்நூலின் கர்த்தாவாகிய இவர் ஒரு சித்தராகவும் போற்றப்படுகிறார். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த ஓளவைக் குறளை இங்கே காண்போம்.

1. வீட்டு நெறிப்பால்

அதிகாரம் 1. பிறப்பின் நிலையாமை:

1. ஆதியாய் நின்ற அறிவு முதலெழுத்து

ஓதிய நூலின் பயன்

பொருள்: நமது தோற்றத்திற்கு ஆதாரமாய் நின்ற ஞானத்தின் அடிப்படையாகிய பிரணவத்தை எடுத்துக்கூறிய நால் வேதங்களின் பயனை நான் உணர்ந்து இங்கே சொல்கிறேன்.

விளக்கம்: ஆன்மா தனது வினைப்பயனுக்கு ஏற்றவாறு வெவ்வேறு பிறவிகளை எடுப்பதின் காரணத்தை ஆய்ந்து அறிவதால் 'ஆதியாய் நின்ற அறிவு' என்றார்.

வேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம் 'ஓம்' என்னும் பிரணவம் ஆதலால் 'முதலெழுத்து' என்கிறார்.

அது தெரிவிக்கும் வேதாந்த ஞானத்தை எடுத்துரைப்பது இந்நூல் ஆதலால் 'ஓதிய நூலின் பயன்' என்கிறார்.

அறிவே ஆன்மா; ஆன்மாவே அறிவு எனப் பகவான் கூறுகிறார்.

வள்ளுவரும் திருக்குறளின் முதற்பாலில் இது போலவே

அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன்

முதற்றே உலகு

என்று பகர்ந்துள்ளார். 'அறிவான தெய்வமே' என்று தாயுமானவரும் பாடியுள்ளார்.

2. பரமாய சக்தியுள் பஞ்சமா பூதம்

தரமாறிற் தோன்றும் பிறப்பு

பொருள்: பரம்பொருளின் வெளிப்பாடான சக்தியின் வல்லமையால் ஐந்து பூதங்களும் உருப்பெற்று, ஒன்றுடன் கலந்து மாறி, 'பிறப்பு' என்னும் ஜன்மம் தோன்றும்.

விளக்கம்: ஐம்பூதங்களின் பரிணாமமே தேகம். சாந்தோக்ய உபநிஷதம் இப்பரிணாமத்தை விளக்குகிறது. பகவானும் ஒரே ஆதாரமான பிரம்மத்தினின்று சக்தி வெளிப்பட, அந்தச் சக்தியினால் பஞ்சபூதங்கள் தோன்றி, உலகப் பரிணாமம் நிகழ்கிறது என்கிறார்.

வெளிவளி தீநீர் மண்பல உயிரா

விரிவுறு பூதபௌ திகங்கள்

வெளிஒளி உன்னை அன்றிஇன்று...

(அருணாசல பதிகம், 7)

'பரமாய சக்தி' என்னும் சொற்றொடரை 'பர மாய சக்தி' எனப் பிரித்து, பரத்திலிருந்து உதித்த மாயாசக்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மாயா சக்தியிலிருந்து பஞ்ச பூதங்களும், பின் இந்த அகிலமும் பரிணமித்தன.

3. ஓசை பரிசம் உருவம் சுவை நாற்றம்

ஆசை படுத்தும் அளறு

பொருள்: ஓசை, ஸ்பரிசம், ரூபம், வாசனை (கந்தம்), சுவை, ஆகிய புலன்கள் ஐந்தும் ஆசையை உண்டாக்குகிற சேறு ஆகும்.

விளக்கம்: புலன்களாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆசையை உண்டாக்கி ஆத்மாவின் அறிவைக் கெடுப்பனவையாகும்.

சப்தம்: கேட்கப்படுவது: செவியின் செயல்

ஸ்பரிசம்: சீதோஷ்ண அறிவு: உடலுக்குரிய செயல்

ரூபம்: காணப்படுவது: கட்புலனின் செயல்

ரஸம் (சுவை): அறுசுவை அறிவு: நாக்கின் செயல்

கந்தம் (வாசனை): மூக்கின் செயல்

மாயசக்தியில் ஜனித்த இவ்வுயிரில் இவ்வைந்து புலன்களும் செயல்பட்டு ஆசை வயப்படுத்துகின்றன. அறிவு நாசம் அடைந்து, ஜீவன் அழிவைச் சந்திக்கிறான்.

கேடு அனைத்திற்கும் மூலகாரணம் ஆசையே. இதனை மிகத் தெளிவாகக் கண்ணபிரான் விளக்குகிறார்:

த⁴யாயதோ விஷயாந்பும்ல:

ஸங்க³ஸ்தேஷு²பஜாயதே ।

ஸங்கா³த்ஸஞ்ஜாயதே காம: ।

காமாத்க்ரோதோ⁴பி⁴ஜாயதே ॥

க்ரோதா⁴த்³ப⁴வதி ஸம்மோஹ:

ஸம்மோஹாத்ஸம்ருதிவிப்⁴ரம: ।

ஸம்ருதிப்⁴ரம்ஸாத்³ பு³த்³தி⁴நாஸ:

பு³த்³தி⁴நாஸாத்ப்ரணஸ்யதி ॥

பொருள்: பொருள்களை நினைப்பதால் பற்று உண்டாகிறது. பற்று ஆசையாகப் பரிணமிக்கிறது. ஆசை கோபமாக உருவெடுக்கிறது. கோபத்தால் மனக்குழப்பம், மனக் குழப்பத்தால் நினைவு அழிதல், நினைவு அழிவால் புத்தி நாஸம், புத்தி நாஸத்தால் அவனே அழிகிறான்.

வீதியில் செல்லும் ஒருவன் அழகான ஒன்றை (அல்லது ஒருத்தியை) பார்க்கிறான். அதைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருகிறது. அதை மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பதால் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. அதனால் அதன்மீது பற்றுதல் உண்டாகிறது. அதனைத் தனக்குரியது ஆக்கிக்கொள்ள ஆசை அல்லது காமம் எழுகிறது. ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. அப்போது தடை ஏற்படுகிறது. தடைபட்ட ஆசை சினமாக வடிவெடுக்கிறது. இந்த சினமெனும் புயல் வீசுவதால் மனக்குழப்பம் ஏற்படுகிறது. இதனால் பலநாள் ஆய்ந்து அறிந்த பகுத்தறிவு அழிந்துபோய் மறதி உண்டாகிறது. நினைவு நீங்கிவிட்டால் நல்லறிவு அழிகிறது. அறிவை இழந்தவன் தானே அழிகிறான். கண்ணனின் இந்தக் கருத்தையே ரத்னச் சுருக்கமாக இக்குறளில் ஒளவை கூறுகிறார்.

4. தருமம் பொருள் காமம் வீடுஎனும் நான்கும்
உருவத்தால் ஆய பயன்

பொருள்: அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் நாம் பிறவி எடுத்ததன் பயனாகும்.

விளக்கம்: இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்றியமையாத புருஷார்த்தங்கள் நான்கு ஆகும். இதுவே பிறவி எடுத்ததன் பயன்.

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை

எனத் திருவள்ளுவர் கூறியதை ஒத்து, பிரம்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி ஆகிய மூவர்க்கும் இல்லறத்தில் இருப்போன் செய்யவேண்டிய தருமம் அவர்களைப் புரத்தலாகும். தர்மம் செய்ய இயலாவிடினும் தர்மம் செய்ய வேண்டும் என்ற அவா மனதில் இருக்கவேண்டும். நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்கள் அன்பரின் வாழ்க்கையும் புகட்டும் அறிவு இதுவே.

பொருள் என்பது கல்வி, செல்வம் என இருவகைப்படும்.

இன்பமாவது இச்சை, ஆசை என்பதாகும். இன்பத்தால் துன்பமும், ஆசையால் மோசமும் உண்டாகும் என்பதைக் கண்டோம். எனினும் இல்வாழ்வில் இருக்கும்போது நல்வழியில் இன்பத்தை அநுபவித்து இன்பம் எனும் புருஷார்த்தம்

வீடு என்பது மேற்கூறிய இவ்வுலக நோக்கங்கள் ஆகிய அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையுமே கடந்துசென்று, பரம்பொருளில் ஒன்றுவதாகும். 'வீடு' என்றால் 'விடுதலை' என்பது பொருள்.

5. நிலம்ஐந்து நீர்நான்கு நீடுதங்கி மூன்றே
உலவைஇரண்டு ஒன்று விண்

பொருள்: பிருதிவி பூதமானது ஐந்தாகவும் (பூமி), அப்பு (நீர்) நான்காவதாகவும், தேஜஸ் (அக்நி)மூன்றாவதாகவும், வாயு (காற்று) இரண்டாவதாகவும், ஆகாயம் முதலாவதும் ஆகும்.

6. மாயன் பிரமன் உருத்திரன் மகேசனோடு
ஆயும் சிவமூர்த்தி ஐந்து

பொருள்: விஷ்ணுவும், பிரம்மனும், ருத்திரனும், மஹேஸ்வரனும் வேதங்கள் விவரிக்கின்ற சதாசிவனும் பஞ்சமூர்த்திகள் ஆகும்.

விளக்கம்: வழக்கமாக மும்மூர்த்திகள் என்போம். சைவ மரபின்படி மூவரை பஞ்சமூர்த்தியாக ஓளவையார் காண்கிறார்.

7. மால்அயன்அங்கி இரவி மதிஉடையோடு
ஏலும் திகழ் சக்திஆறு.

பொருள்: பொருந்தி விளங்குகின்ற ஆறு சக்திகள் விஷ்ணு, பிரம்மன், சூரியன், சந்திரன், அக்னி, உமாதேவி ஆகிய அறுவராகும்.

8. தொக்குஉதிரத்தோடு ஊன் மூளைநிணம்என்பு
சுக்கிலம் தாதுகள் ஏழு.

பொருள்: சரீரம், ரத்தம், மாமிசம், மூளை, நிணம், எலும்பு, சுக்கிலம் ஆகியவை ஏழு தாதுக்கள் ஆகும்.

இவையே பௌதிக உடலின் அடிப்படை.

9. மண்ணோடு நீர்அங்கி மதியோடு காற்றுஇரவி
விண்எச்ச மூர்த்தியோடு எட்டு.

பொருள்: மண், நீர், அக்நி, சந்திரன், காற்று, சூரியன், ஆகாயம், யாகதேவன் ஆகிய எட்டும் அஷ்டமூர்த்திகள் ஆகும்.

விளக்கம்:

“எண்ணுரு யாவும் இறையுருஆம் என
எண்ணி வழிபடல் உந்தீபற”

என இந்த எட்டு மூர்த்திகளை பகவான் உபதேச உந்தியாரில் குறிப்பிடுகிறார்.

இதையே விளக்கமாக,
மண்புனல் அனல்கால் வானம்
மதிகதி ரோன்பு மானும்
என்றுஒளிர் சராச ரம்சேர்
இதுஎவன் எட்டு மூர்த்தம்
எண்ணுவார்க்கு இறைநி றைந்தோன்
எவனில் அன்னியம் சற்றும்இன்றாம்

தண்ணருட் குருவாம் அந்தத்
தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி.

(தட்சிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம், 10)

என சங்கரரின் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்துக்குத்
தமது எழிலான தமிழாக்கத்தில் பகவான் கூறுகிறார்.

10. இவை எல்லாங்கூடி உடம்பாய ஒன்றின்அவை
எல்லாம் ஆனது விந்து.

பொருள்: மேலே குறிப்பிட்ட இவைகள் எல்லாம்
இணைந்து சரீரமாகிய ஒன்றாக ஆனது, சுக்கிலத்தின்
காரணத்தால் ஆகும்.

விளக்கம்: விந்துவின் காரணத்தால் மேலே
கூறப்பட்ட பஞ்சபூதங்களும், பஞ்ச தன்மாத்திரைகளும்,
நான்கு புருஷார்த்தங்களும், பஞ்சமூர்த்திகளும், ஆறு
சக்திகளும், ஏழு தாதுக்களும், எட்டு மூர்த்தங்களும்
ஆகிய அனைத்தும் இணைந்து சரீரம் உண்டாகிறது.

ரமணாயனம்

க்ரேஸி மோஹன்

அன்பர்கள் காண்டம்

தாய்வந்து போனதும் தட்சிணா மூர்த்தியிவர்
வாய்திறந்து கண்டார் வெளியுலகை போய்தினமும்
பிட்சை எடுத்துண்பார் போதிப்பார் அன்பர்க்கு
கொச்சை மழலையில் குரு....(102)

விருபாட்சி தேவமுனி வீற்ற குகையில்
அரசாட்சி செய்யவந்த அமலர் திருநீற்றால்
அங்கிருந்த மேடையில் லிங்கப் பிரதிஷ்டை
தங்கக் கரங்களால் தொட்டு....(103)

விதேகமுக்தி கண்ட விருபாட்ஷ தேவர்
அதேகணத்தில் தற்சோதி ஆகி சதாசிவத்துள்
பாய்ந்த குகையில் பதினேழு ஆண்டுகள்
வாழ்ந்த விருந்தினி வாய்க்கு....(104)

[விருபாட்ச குகையில் வாழ்ந்த பதினேழு
ஆண்டுகளைக் குறிப்பிடும் பாடல்]

அன்பர்கள் கூட்டம் அதிகரிக்க கட்டணம்
வம்பர்கள் வாங்க விரும்பாத நம்பவர்
வேறுயிடம் செல்ல விருபாட்ஷி தேவனில்லா
தேரடியாய் மாறவசூல் தீர்வு....(105)

[ஏராளமான பக்தர்கள் பகவானை நாடிவருவதைக்
கண்ட சில துஷ்டர்கள் வருபவரிடம் பணம்
வசூலிப்பதைக் கண்ட பகவான், அங்கிருந்து நீங்கி
வேறிடம் செல்ல முற்பட்டார். பகவான் இல்லாத
குகைக்கு அன்பர்களும் வரவிரும்பவில்லை. எனவே
துஷ்டர்கள் அவ்விடம் விட்டு நீங்கினர். பகவான்
மீண்டும் குகைக்குத் திரும்பினார்.]

நானை ஜெயித்தவர்க்கு சேனை பரிவாரம்
பானை பிடித்த பழனிசாமி பூணும்
அணிகலன் கோவணம் ஆஸனம் பாறை
முனிகணமும் நாணுமிவர் முன்....(106)

[‘நான்’ என்னும் அகங்காரத்தை வெற்றிகொண்டவர் பகவான். அவரது அணுக்கத் தொண்டர் பழனிசாமி; அவர் ஆடை வெறும் கோவணம்; உட்காரும் ஆசனமோ வெறும் கற்பாறை. வேதகால ரிஷிகள்கூட பகவானின் எளிமை கண்டு நாணுவார்.]

வீதி எறிந்த வெறும்தாள்கள் சேகரித்து
ஆதிசூரு சங்கரர் ஓதியதை ஆதரித்த
சீடனுக்கு தட்ஷிணையாய் சீர்மலை யாளத்தில்
ஏட்டுப்பார் ஏழ்மையை ஏய்த்து....(107)

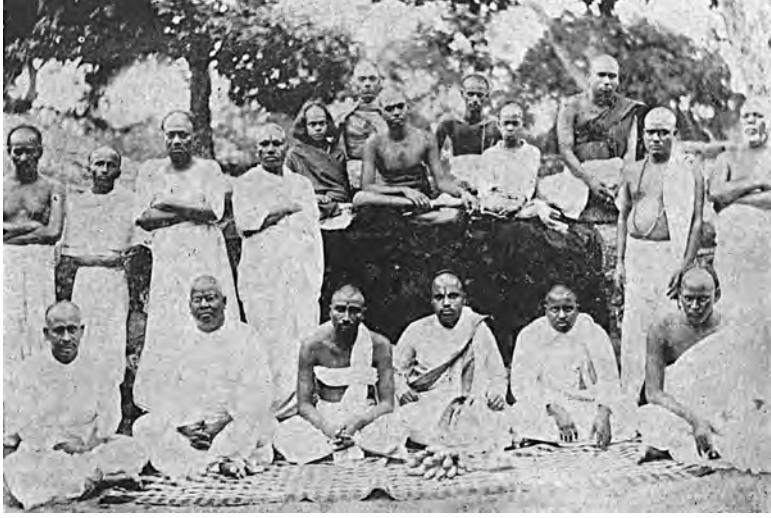
வாய்ஜபம் இல்லை வழத்தலில்லை ருத்ராஷக்
காய்முகம் இல்லை கழுத்தில், மான் பாய்விரிப்பு
இல்லை படுக்க இருந்தும் பரசிவ
எல்லைக்கு காவல் இவர்....(108)

மனத்திருடன் கையில் கனச்சாவி தந்து
எனக்கென்ன என்றிருந்த ஏழை தனிக்குகை
இல்லத்தை மூடிவிட்டு செல்வமாம் ஞானமொடு
செல்வாராம் பிட்ஷைக்கு சேர்ந்து....(109)

கொள்ளைநோய்க் காலம் குடிபுகுந்தார் பச்சையம்மன்
பிள்ளையாய் கோயில் பிரகாரம் வெள்ளமாய்
காவல் துறைக்கு கொடுத்ததை கொண்டவர்க்கு
சேவகம் செய்தார் சமைத்து....(110)

[திருவண்ணாமலையில் பிளேக் நோய் வந்த காலத்தில் பகவான் செய்த சேவையைக் குறிப்பது.]

பங்கிட்டு உண்ண பிளேக்நோயால் அன்பர்கள்
அங்கிட்டு செல்வதற்கு அஞ்சியதால் வெங்கிட்டு
ராமன்போல் உண்ட ரமணர் உடல்தேறி
பீமன்போல் கொண்டார் பலம்....(111)

பிணித்தொல்லை நீங்க பின்னர் பிறவிப்
பிணித்தொல்லை நீங்க பகவான் கனிச்சொல்லை
ஆசையாய் கேட்கவரும் அன்பர்க்காய் மேற்கொண்டார்
பேசும் விரதத்தைப் பூண்டு....(112)

ஒன்றான ஞானம் ஒருநாளும் மாறாது
கொன்று மனதைக் கொளுத்தியபின் என்றார்
மவுனம் கலைத்த மகரிஷியைக் கேட்க
கவனம் கலையா சிவன்....(113)

ஆனைவரும் முன்னே மணியோசை யாம்போலே
நானறிந்த நம்மவர்க்கு முன்னமே சோணையில்
சென்றலைந்த சேஷாத்திரி சாமிகள் உற்சவராம்
குன்றமர்ந்த மூலவர்க்கு காப்பு....(114)

[அருணாசலத்தில் எங்கும் திரிந்துகொண்டு இருந்த
சேஷாத்திரி சுவாமிகள் உற்சவமூர்த்தி. ஒரே இடத்தில்
இருந்த பகவான் மூலவிக்ரஹம்.]

தாயார் மரகதம் தந்தை வரதராஜர்
சேயாய்ப் புவிவந்த சேஷாத்திரி மாயா

அருள்சக்தி அம்சமெனில் அன்பே சிவத்தின்
பொருளாம் ரமண பொருப்பு....(115)

[பொருப்பு:மலை.]

நடைபாதை பொம்மை நவநீதக் கண்ணன்
கடைகாண சேயிவர் கேட்க தடையின்றி
தந்ததும் பொம்மைகள் தீர்ந்ததாம் விற்றுப்போய்
அந்தக்கை தங்கக்கை ஆச்சு....(116)

[பொம்மைக் கடையில் இருந்த பொம்மைகள்
அனைத்தும் சேஷாத்திரி சுவாமிகள் கைபட்ட
மாத்திரத்தில் விற்றுத் தீர்ந்தன.]

காசெறிந்து வீச கடைபுகுந்த சாமியை
பேசா(து) எஜமானர் பார்த்திருப்பார் மாசறு
தங்கக்கை தொட்டு துலக்கியபின் தந்ததை
அங்குண்பார் நாயோ(டு) அமர்ந்து....(117)

எதிர்படுவோர் எண்ணம் எடுத்துரைக்கும் சாமி
புதிர்பட மாந்தோப்பில் பார்த்தார் “குதிருக்குள்
அப்பன் இருக்கானா ? அப்படி என்னதான்
இப்பயல் உள்ளது(து) இயல்பு”....(118)

தன்னுணர்வு பெற்ற தவசீலர்க்கு(கு) எல்லாமே
மண்ணில் பிரம்ம மலர்ச்சியென்று சொன்னதாம்
அன்னைக்கு கூடல் அறிவுரையாய் காஞ்சிக்கு
அன்னைக்கு சேயாய் அமைந்து....(119)

[சேஷாத்திரி சுவாமிகட்கு பகவான் தத்துவ உபதேசம்
செய்த நிகழ்ச்சி.]

“என்னமோ சொல்றே எனக்கொண்ணும் தோணல
பண்ணுவேன் பூஜை புனஸ்காரம்” சொன்னபின்
சேஷாத்திரி போட்டாராம் சாஷ்டாங்க சேவிப்பு
மீசையில் மண்ணாய் மலைக்கு....(120)

[இதெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சேஷாத்திரி சுவாமி அருணாசலத்தை சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதல்.]

ரமணர் மனவாசி ராமசாமி அய்யர்
சமணமிட்டு கேட்கையில் சொன்னார் சமணமிவர்
சேஷாத்திரி சிந்தையுள் சித்தராம், பித்தராய்
வேஷாத்திரி சேட்டை வெளிக்கு....(121)

சேஷாத்திரி சாமிகள் சித்தி தினத்தன்று
ஆசான் அருகிருந்தார் அஞ்சலியாய் நேசமிது
நட்புறவா ? நன்றியா ? நல்லுணர்வா ? நாமறியோம்
கட்புலன்கள் நீத்தார் கடன்....(122)

தாளா வயிற்றுவலி தான்தீர தென்பழனி
வேலா யுதன்மீது வர்ஷித்த பாலாக
உண்டர்த்த நாரி உடல்தேறி கந்தனின்
தொண்டர்த்தம் கண்டார் தெளிந்து....(123)

[பழனி முருகன் பால்பிரசாதம் உண்ட வள்ளிமலை சுவாமிகளின் நீண்டநாள் வயிற்றுவலி தீர்ந்தது.]

தீவனம் தேடிடும் ஆவினம்போல் அர்த்தநாரி
மேவினார் அண்ணா மலைப்புரத்தில் கோவணம்
பூண்ட மகரிஷி வேண்டிய தென்பழனி
ஆண்டவனாய்க் காட்சிதந்தார் அங்கு....(124)

[வள்ளிமலை சுவாமிகட்கு பகவான் முருகனாய்த் தோற்றம் அளித்தல்.]

வந்தார் ரமணவழி வள்ளிமலை சாமிகள்
சந்தத் திருப்புகழை சன்னதியில் அந்தநாள்
அர்த்தநாரி கூற அதைபகவான் கேட்டவர்க்கு
அர்த்தமுற வைத்தார் அகத்து....(125)

[திருப்புகழின் பொருளை பகவான் வள்ளிமலை சுவாமிகட்கு விளக்குதல்.]

(தொடரும்)

அக்டர மணமாலை ஔரு துத்துவக் கருவுலம்

டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்

(பகுதி 8)

ஔவாத்மாக்களுக்கு ஐம்புலன்களை அளித்து, இறைவன் இன்பத்தை பல்வேறு விதமாக அனுபவிக்க உதவி செய்திருக்கிறான். கண்ணால் நல்ல காட்சிகளைக் காண இயலுகிறது. காதால் இசையையும் நாசியால் நறுமணத்தையும் நாக்கால் அறுசுவையையும் அநுபவிக்கின்றோம். இனிமையான காற்று நம் உடலுக்கு உவகை தருகிறது. இன்பமாக வாழ்கிறோம்.

ம்ம்ம் ... இன்பமாக வாழ்ந்தால் பிரச்சினை இல்லையே!!

இந்தப் புலன்கள் நன்மை பயக்கும் வழிகளிலேயே ஈடுபட்டால் இன்பம் உண்டாகும். ஆனால் அவ்வாறு வாழ்க்கை அமைவதில்லை என்பது கண்கூடு. நாம் இறைவன் கொடுத்த புலன்களை பல்வேறு தவறான வழிகளிலேயே பயன் படுத்துகிறோம். மேலும் மேலும் புலன் வழி இன்பம் துவைக்க விரும்புகிறோம். அந்த முயற்சி தடைபட்டால் கோபம் எழுகிறது. அதிக வசதி படைத்தவர்களைக் கண்டால் பொறாமை எழுகிறது. இருப்பதை சேமித்து வைத்துக்கொள்ள பெரும்பாடு படுகிறோம். இவ்வாறு காம க்ரோத லோப மோக மத மாத்சர்ய வலைகளில் சிக்கி இயற்கை அளித்த இன்பத்தை இழக்கிறோம்.

இதைக் கடோபநிஷதம் அழகாக விளக்குகிறது. பரமன் இந்திரியங்களை வெளிப் புறத்தே வைத்தான்.

அதனால் நாம் வெளியே நடக்கும் செயல்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டு இன்பத்தை அடைய பெரு முயற்சி செய்கிறோம். இது துன்பம் என்னும் பெரும் குழியில் நம்மை மீண்டும் மீண்டும் தள்ளுகிறது. ஆனால் நமக்கு உள்ளே இருக்கும் ஒரு பேரின்பத்தை பார்க்கும் அந்த வித்தை நம்மிடம் இல்லை.

பராஞ்சி காநி வ்யத்ருணத் ஸ்வயம்பூ⁴:

தஸ்மாத்த்பராஹ்ஸ்யதி நாந்தராத்மன் | (4.1)

புலன்களைப் புறத்தே வைத்து, பரமன் நம்மையெல்லாம் வஞ்சித்தான் என்ற சூக்ஷ்மமான பொருளும் 'வ்யத்ருணத்' என்னும் இந்த சம்ஸ்கிருத சொல்லமைப்பில் காணப் படுகிறது. இன்பத்திலிருந்து நம்மை அப்புறப்படுத்தி விடுகிறான், என்பது இங்கு உள்ளுறைப் பொருள்.

ஆனால் இயற்கை உண்மையில் நம்மை தண்டிக்கவில்லை. இதற்கு வழியையும் இதே உபநிஷதம் விளக்குகிறது. சபல புத்தி படைத்த இந்திரியங்களை வசப்படுத்த, புத்தி என்ற சாரதியையும் நமக்கு அளித்துள்ளது. 'புத்' என்ற மூலத்திலிருந்து வருவது புத்தி. இது 'அறிவு' என்னும் நிலைக்கும் மேம்பட்டது. இது நம்மை உயர்ந்த நிலைக்கு அழைத்து செல்லக் கூடியது. இந்த புத்திக்கும் ஒரு கடிவாளத்தை 'மனம்' என்ற இந்திரியத்தின் மூலம் படைத்தது இயற்கை.

இந்த புத்தி மனம் என்னும் அமைப்பின் மூலம் லட்சத்தில், ஏன் கோடியில் ஒரு சான்றோன் அந்தராத்மாவை உள்ளே பார்க்கிறான். அவனை தீரன் என்று அழைக்கிறது உபநிஷத்.

கஸ்சித்³தீ⁴ர: ப்ரத்யகா³த்மாநமைக்ஷ-

தா³வ்ருத்தசக்ஷூரம்ருதத்வமிச்ச²ன் || (II.1.i)

ரமண தத்துவத்திற்கு மிக அருகில் அமைந்துள்ளது இந்த வாக்கியம். அம்ருதமயமான சாகா நிலையை

விரும்பும் மிகச் சிலரே புலன்களுக்கு வசமாகும் வெளித் தோற்றங்களை விடுத்து அந்தராத்மாவாகிய உள்ளூரையும் பரத்தைக் காண விழைகின்றனர். இந்த உபநிஷத சொல்லாகிய 'ப்ரத்யகாத்மானம்' என்னும் நிலை, பகவான் உபதேசித்த 'நான்' என்னும் பேரறிவே ஆகும். உபதேசவுந்தியாரில் 'தனாது இயல்யாது எனத் தான் தெரிகிற்பின்' என்ற சித்தாந்தத்தை வைக்கிறார் ரமணர். தன்னுடைய இயல்பான நிலை எது என்பதை உறுதி படத் தெறிந்து கொண்டால், அதுவே பிரம்ம ஞானம். அது தொடக்கமும் முடிவுமற்றது. இதையே கடோபநிஷதம் 'ப்ரத்யகாத்மா' என்று சொல்கிறது.

இன்னிலை உன்னதமானது. சாஸ்வதமானது. அதனால் அதை 'அம்ருதத்வம் இச்சன்' (சாகா நிலையை விரும்பும்) கச்சித் தீர: (யாரொ ஒரு தீரன்) என்றது உபநிஷதம். அவர்களே ஜீவன் முக்தர்கள். ரமணர் வாக்கில் இதை மறுபடியும் பார்க்கலாம்.

மரண பயம் மிக்கு உள அம்மக்கள் அரணாக

மரண பவமிலா மகேசன் சரணமே

சார்வர் தம் சார்வோடு தாம் சாவுற்றார் சாவெண்ணம்

சார்வரோ சாவாதவர்

(உள்ளது நாற்பது - மங்கல வெண்பா)

மரணமற்றவர்கள் ஜீவன்முக்தர்கள். ரமணர் அவர்களை சாவாதவர் என்று அழைக்கிறார். அவர்கள் மரணத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தைக்கூட அடைய மாட்டார். அவர்கள் மகேசன் சரணமே சார்வர். 'தம் சார்வோடு தாம் சாவுற்றார்' என்பது அழகிய வாக்கியம். பரத்தை காண்போர் பந்த பாசங்களின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு சாவா நிலையை அடைகின்றனர். (இந்தப் பாடலில் சார்வர் என்னும் பதம் மூன்று முறை வருகிறது. சொல் ஒன்றே; பொருள் அந்தச் சூழலுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகிறது.)

ரமணர் வாழ்வில் மரணம் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. அதைக் கண்டு அஞ்சாமல் எதிர்கொள்ளும் பாங்கினை வேறு எவரும் சொல்லாத வண்ணம் அவர் வாழ்க்கை நமக்கு உரைக்கிறது. மரணம் மாற்ற இயாலாதது, அதைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டாம் என்று நம்மைக் கை பிடித்து அழைத்துச் செல்கிறார் பகவான். பயங்களில் எல்லாம் பெரியது மரண பயம். அது அனைவர் வாழ்விலும் நேரிடுகிறது. அதை வெற்றி கண்டவர் சிலரே. பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்தவாறு இறை சிந்தனையுடன் மரணத்தை வரவேற்றார். ரமணர் மிக இளம் வயதிலேயே மரணானுபவம் பெற்றார். இதுவே நம் முன்னோர் காட்டிய வழி.

தம் சார்வோடு தாம் சாவுற்றார் என்ற வரிகள் சீரிய கருத்தொன்றைக் கூறுகின்றன. பற்று என்பதே மனிதனின் நிம்மதிக்கு மிகப் பெரிய எதிரி. இத்தகைய பந்த பாசங்களை ஒழித்தலும் ஒரு நல்ல விரும்பத்தக்க சாவு. (ம்ருத்யோர் முகூய மா அம்ருதாத் என்னும் யஜுர் வேத வரிகள் இக்கருத்தையே கூறுகின்றன.)

இப்பொழுது இரண்டு விஷயங்களைப் பார்த்தோம். ஒன்று உள் நோக்கிப் பார்க்கும் 'ப்ரத்யகாத்மா' என்னும் உபநிஷத நிலை. இரண்டாவது பற்று நீங்கிய, ரமணர் கூறும், 'சாவாதவர்' என்னும் அம்ருதமய நிலை. இவை இரண்டும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவை. அத்வைதம் என்பது நமக்கும், நம்முள் உறையும் பர சொருபத்துக்கும் உள்ள இடைவெளியை நீக்கி 'இரண்டுபோலத் தோற்றமளிப்பவை ஒன்றாகும்' நிலை. இன்னிலைக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும் முயற்சியில் மேற்கூறிய இரண்டும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. இறைவன் நமக்கு அப்பால் எங்கோ உறையும் ஒரு பரம் பொருள் அல்ல. அவன் நம்மிடையே மட்டும் அல்ல, நம் உள்ளேயே உறைகிறான்.

எல்லாம் சரி. இந்த தீரர்களும் ஜீவன்முக்தர்களும் உள்ளே இறைவனைக் காணலாம். நம் போன்ற சாமானியர்களின் கதி? இதற்கும் ரமணரே அழி சொல்லுகிறார்.

உன்னை ஏமாற்றி ஓடாது உள்ளத்தின் மேல்

உறுதியாய் இருப்பாய் அருணாசலா

(அக்ஷரமணமாலை, 7)

தன்னை அறியப் பல வழிகளை இறைவன் நமக்கு அமைத்துக் கொடுத்துள்ளான். ஆனால் நாம் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். அவனையே ஏமாற்றி புலன் வழியே ஓடுகிறோம். அது இன்பம் அளிப்பதாக இருந்தால் அது நல்லதுதான். ஆனால் நாம் துன்பத்தைத்தானே அதிகம் உணர்கிறோம். ஆயினும் புலன் வழி போதலே நம் வழியாகிறது. மீண்டும் மீண்டும் துன்பத்தையே அநுபவிக்கின்றோம். ஒரு நிலையில் நாம் இந்த வலையிலிருந்து மீள நம்மால் ஆகாது என்று உணர்கிறோம். உன்னை அடைய நீயே துணை செய் என்று அவனையே சரணடைகிறோம். 'உள்ளத்தின் மேல் உறுதியாய் இருப்பாய்' என்பது ரமணர் நம் போன்ற சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கித் தவிக்கும் இரண்டும் கெட்டான் பேர்வழிகளுக்காக அமைத்த வேண்டுகோள். அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி என்ற மணிவாசகமும் இதைத் தானே சொல்கிறது.

இந்த அக்ஷரமணமாலைப் பாடல் ஆழமான பொருள் படைத்தது. சற்று நகைச்சுவையும் உண்டு. இறைவனை ஏமாற்றுதல் என்பது சாத்தியமா? இல்லைதான். ஒரு தாய் பரிவுடன் குழந்தைக்கு உணவு ஊட்டுகிறாள். கதையெல்லாம் சொல்லி 'ஆ காட்டு' என்று குழந்தையின் வாய்க்கு அருகே ஒரு கவளம் நெய் சோறு கொண்டு போகிறாள். குழந்தையும் வாயைத் திறப்பது போல பாவனை செய்து தாய் உணவைக் கொண்டு வரும்போது வாயை மூடிக் கொள்கிறது. இது ஒரு

விதத்தில் ஏமாற்றும் செயல்தான். ஆனால் குழந்தையின் இயல்பு அது. தாயும் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. இறுதியில் உணவு உள்ளே போகிறது. தாய்க்கு மகிழ்ச்சி. குழந்தைக்கும் ஆரோக்கியம். இதே போல உறுதியாக அண்ணாமலையானும் நம்முடைய குழந்தைத்தனமான ஏமாற்று வித்தைகளை விலக்கிவிட்டு நமக்குப் பேரின்பப் பேரமுதை ஊட்டுகிறான். நம் நல் வாழ்விற்கு அதுவே ஏற்ற உணவு. இதுவே இப்பாடலின் சாரம்.

உணையே மாற்றி என்னும் இச்சொல்லுக்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். கருணையே வடிவான உன்னுள்ளத்தையும் நம் தீய ஒழுக்கத்தால் மாற்றும் தன்மை படைத்தவர் நாம். அத்தகைய பாவ வடிவான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாமல் தடுக்க ஒரு பிரார்த்தனையாகவும் கொள்ளலாம்.

இறைவனிடத்தே இத்தகைய குணத்தை ராமலிங்க அடிகளாரும் காண்கிறார்.

திசை அறிய மாட்டாதே திகைத்த சிறியேனை

தெளிவித்து மணிமாடத் திருத்தவிசிலேற்றி

நசை அறியா நற்றவரும் மற்றவரும் சூழ்ந்து

நயப்பவருட் சிவநிலையை நாட்டவைத்த பதியே !

(அருள் விளக்க மாலை)

திக்குத்திசை தெறியாமல் திகைத்து நிற்கிறோம் நாம். நமக்கு நம் குழப்பங்களை நீக்கி நல்வழி காட்டிப் பேரருள் புரிகிறான் சிவபெருமான். இவ்வாறு திசை காட்டுபவனே தேசிகன் எனப்படுவான்.

ஆதிசங்கரரின் தலைசிறந்த சீடர் தோடகாசாரியர். அவர் தன் குருவின் மேல் இயற்றிய நூல், 'தோடகம்' என்னும் கடினமான, அதே சமயம் அழகான சம்ஸ்கிரத விருத்தத்தில் அமைந்துள்ளது. அதனாலேயே அவர் தோடகாசாரியர் என்னும் காரணப் பெயர்

பெற்றார். 'குருவே எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டவர்; அவர் ஈடு இணையற்றவர். நம் இருளைப் போக்கி ஞானத்தை அருளுபவர் அவரே' என்று துதிக்கிறார் அந்தச் சீடர். எட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட இந்த தோடகாஷ்டகத்தில், எல்லா சுலோகங்களின் இறுதி வரிகள் 'பவ சங்கர தேசிக மே சரணம்' சங்கரரே என் சரணாக இருக்கட்டும்' என்று பிரார்த்திக்கின்றன. வைணவத்தில் சிறந்த ஆசாரியனாக வேதாந்த தேசிகன் விளங்குகிறார். பல தமிழ்ப் பாடல்களில் இந்த தேசிகன் என்னும் சொல்லைப் பார்க்கிறோம். இவ்வாறு மார்கதர்சீ, வழிகாட்டி, தேசிகன், தடுத்தாட்கொள்பவன் போன்ற பல வடிவங்களில் இறைவன் நம்மைக் காக்கத் தயாராக இருக்கிறான். இதைப் பெரிய திருமொழியில் ஆழ்வார் பாசர வாயிலாகப் பார்க்கலாம்.

நம்மைத் தொழுதோம் நம்மத் பணிசெய்து இருக்கும் நம் அடியோம்
இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம் எந்தாய் இந்த்ஞாரீரே
எம்மைக் கடிதாக் கருமம் அருளி, ஆ, வா என்று இரங்கி
நம்மை ஒரு கால் காட்டி நடந்தால் நாங்கள் உய்யோமே

இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்பம் அளிப்பது இறைவன் திருப்பணியே. ஆனால் அதற்கும் அவன் அருள் தேவை. அதனால் அவன் நம்மை வழிகாட்டி நல் வழிப் படுத்தினால் நாம் உய்வோம். வேறு வழி இல்லை. (நான்ய: பந்தா வித்யதேயனாய என்றது வேதம்). ராமலிங்க அடிகளாரும் பிரபந்தமும் காட்டும் வழி ஒன்றே.

அக்ஷரமணமாலைப் பாடலை மீண்டும்
நோக்குவோம். அவனை ஏமாற்றி ஓடும் நம்
உள்ளத்தில் உறுதியாக அவன் ஏன் இருக்க வேண்டும்?
இதில் நாம் அவன் அருளை மட்டும் கோரவில்லை.
அவன் நம்முடனே இருக்க வேண்டும் என்று
வேண்டுகோளையும் விடுக்கிறோம். அவனைத் தாயாக,
தந்தையாக, நல்ல நண்பனாக, காதலனாகப் பல

கோணங்களில் பார்கிறோம். தூரத்தே நின்று அபயம் அளிக்கும் ஆண்டவனாக மட்டும் பார்க்காமல் நம்முள் ஒருவனாக, நம்மை நன்கு உணர்ந்தவனாக அவனைக் காண்கிறோம்.

காரணம், இன்ப துன்பங்கள் இல்லாத இறைவன் உலக மாந்தர்தம் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாதவனாக அவர்களுக்கு அன்னியனாக இருக்க விரும்புவதில்லை. அவர்களுடனே வாழ்ந்து அவர்கள் துயர் களைந்து இறுதியில் அவர்களைத் தடுத்தாட்கொள்பதிலேயே அவன் உவகை அடைகிறான். அதற்காக பிட்டுக்கு மண் சுமக்கவும் அவன் தயார். வெள்ளம் வந்த காலத்தில் தாயாக வந்து பிரசவம் பார்த்து தாயுமானவனாக ஆகிறான். விளையாடுகள் புரிவதில் வித்தகன் அவன். அதனால் நரியைப் பரியாக்கி பிறகு அதையும் மாற்றி ஏமாற்று வித்தைகள் பல புரிகிறான். இந்த வரலாற்றையெல்லாம் திருவிளையாடற் புராணத்தில் பார்க்கிறோம். இதனால் எளிவந்த பிரான் ஆகிறான். இதையே சிவபுராணத்தில்

இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே

என்று வாசகப் பெருமான் கூறுகிறார். கயிலங்கிரியில் பதஞ்சலியும் வியாக்ரபாதரும் அவன் புகழ் பாட, நந்தி பகவான் இசையமைக்க, உயர்ந்த ஒரு பரமானந்த நிலையில் தமிழ் வடமொழி வேதங்களின் இனிய நாத இன்பத்தில் லயித்து நடனமாடும் நிலையை விடுத்து ஏன் துன்பமிகு இவ்வையகத்திற்கு அவன் வர வேண்டும்? நினைத்த மாத்திரத்தில் அவனால் பக்தர்களைக் கடாட்சிக்க இயலாதா? எதற்காக அவன் பாபங்கள் நிறைந்த இந்தப் பூவுலகிற்கு வர வேண்டும். இதற்கு ஒரு அருமையான விடையை முன்னோர்கள் உரைக்கிறார்கள். தேவர்களும் சிவ கணங்களும் பக்திப் பரவசத்தில் ஆழ்ந்து பரமனைத்தவிர வேறு எதிலும் நாட்டமில்லாத அடியார்களும் நிறைந்த

அந்தப் புண்ணிய பூமியில் இறைவனுக்கு அதிக நாட்டமில்லையாம். அங்கு அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒரு செயலுக்கு வாய்ப்பு இல்லையாம். அதென்ன செயல்? அதுதான் அவனுடைய கருணை என்னும் அற்புத குணம். அதைக் காட்ட அந்தக் கயிலையில் வாய்ப்பு இல்லை. ஆனால் பூவுலகில் உள்ள நாம் காமக் க்ரோத மோகமாகிய பல்வேறு பாப வலைகளில் சிக்கித் தவிக்கிறோம். இங்குதான் அவன் ரமிக்கிறான். பாச வலைகளில் மூழ்கிப் போய்த் தவிக்கும் நம்மைக் கடாட்சிப்பதே அவன் விரும்பும் செயல்.

இதற்காக அவன் செய்யும் செயல்கள் நம்மை வியப்படையச் செய்கின்றன. ஒவ்வொரு நாயன்மாரின் வரலாறும் ஒரு அற்புதக் கருணை. அவன் அவர்களுடன் வாதிடுகிறான், சூழ்ச்சிகள் செய்கிறான், அவர்களைப் பல்வேறு சோதனைகளுக்கு உள்ளாக்குகிறான். பின்னர் இறுதியில் அவர்கள் பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தி தன் வயப்படுத்திக் கொள்கிறான். இக்கருணையை செயல்படுத்த பலமுறை பல்வேறு வடிவங்களில் வந்து லீலைகள் புரிகிறான். இதுவே அவன் லீலா விபூதி எனப்படும். அழிவற்ற மாறுதலற்ற நிரந்தரமான கயிலையில் அவன் ஆற்றுவது நித்ய விபூதி. ஆனால் சத்துவ ரஜஸ்தமஸ் என்னும் முக்குணங்களும் விரிந்து காணப் படும் நம்மிடம் வந்து நம்மை ஆட்கொள்வதிலேயே அவன் மகிழ்ச்சி கொள்கிறான். நம்மைப் போல சாதாரணனாக வந்து சுக துக்கங்களில் தன்னை உட்படுத்திக் கொள்கிறான். இதையே மணிவாசகர் 'யாவையுமாய் அல்லையுமாய்' என்று சுருக்கமாக உணர்த்துகிறார். மிகப் பெரிய கருத்தை ஒரு சூத்திரத்தைப் போல் எளிய சொற்களில் உணர்த்தி விடுகிறார்.

இதுவே அவதார ரகசியம். வைணவத்திலும் சைவத்திலும் அதிகமாகப் பேசப்படும் தத்துவம். நம்மையெல்லாம் மீறிய அந்த சக்தி, நாம் உய்ய, நம்முடனே இருப்பது நாம் பெற்ற பேரருள். அவனை ஏமாற்றி நாம் ஓட நினைத்தாலும் அவன் தோன்றாத துணையாக நம்மைத் துரத்தி துரத்தி வந்து நம்மை அரவணைக்கிறான். வைகுண்டநாதனான நாராயணன், அங்கு நித்ய சூரிகள் எனப்படும் உயர்ந்த பக்தர் குழாம் புடை சூழ பாபம், துயரம் போன்ற குணங்களின் நிழல் கூட படாத புண்ணிய பூமியில், கணமும் பிரியாத திருமகளொடு, சுகவாசம் புரிகிறான். ஆனால் அது அவனுக்குச் சுவைப்பதில்லை. துயர்மிகு பூவுலகில் வாழும் மாந்தர்தம் இன்னல்களைக் களைய அவன் விழைகிறான். வைகுண்ட வாழ்க்கை அவனுக்கு விரக்தியையே அளிக்கிறது. அதன்பொருட்டு அவன் அமைதி நிரம்பிய அந்த தெய்வீகச் சூழலைத் துறந்து, நம்முடனே சேர்ந்து வாழ திருப்பதியிலுள்ள புஷ்கரணி தீர்த்தக் கரையில் பெருமகிழ்வோடு இறங்கி வந்து விடுகிறானாம்.

ஸ்ரீவைகுண்ட விரக்தாய ஸ்வாமி புஷ்கரணீ தடே³ ।

ரமயா ரமமாணாய வேங்கடேலாய மங்களம் ॥

இதுவே அவன் கருணை. அதை உணர்வதே நம்மை உய்விக்கும் தாரக மந்திரம். அந்த ஒளியை உள்ளே பார்த்தால் போதும், நம் வினைகள் தீரும். மகிழ்ச்சி பொங்கும். ஆனால் இது எளிதில் நடப்பதில்லை. குழந்தைப் பருவத்தில் விளையாட்டில் பொழுது போக்குகிறோம்; இளவயதில் அழகிய பெண்களின் சுகவாசத்தில் காலத்தைக் கழிக்கிறோம்; அதுவாவது வயசுக் கோளாறு, போனால் போகட்டும் என்று ஏற்றுக்கொள்ளலாம். வயதான காலத்தில் புலன்கள் வலு இழக்கின்றன. அதனால் அடையக் கூடிய சிற்றின்பங்கள் விலகிய அந்த நிலையிலாவது பரம் பொருளை

நினைப்போமா? அதுவும் இல்லை. அப்பொழுதுதான் எண்ணிலா மனக் குழப்பங்கள். படபடப்பும் கவலைகளும் நம்மை எங்கும் தாக்குகின்றன. இவ்வாறு வாழ்வின் எந்த நிலையிலும் பிரம்ம நாட்டமின்றி வாழ்கின்றோம். ஆதி சங்கர பகவத்பாதர் இதை மிக அழகாக படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

பா³லஸ்தாவத்க்ரீடா³ஸக்த:

தருணஸ்தாவத்தருணீஸக்த: ।

வ்ருத்³த⁴ஸ்தாவச்சிந்தாஸக்த:

பரமே ப்³ரஹ்மணி கோபி ந ஸக்த: ॥

(பஜகோவிந்தம், 7)

புலன் வழியே இளவயதில் சிறிது இன்பம் துய்த்து முதுமையில் அதுவும் போய்விட, மீளாத துயரத்தை அடைகிறோமே என்று ஏக்கம் தொனிக்கும் குரலில் சொல்லுகிறார் பகவத் பாதர்.

நீண்ட சுற்று சுற்றி மறுபடியும் ஆரம்பித்த இடத்திற்கே வந்து விட்டோமே! புலன்களால் கிடைக்கும் இன்பம் நிலையற்றது, அது நம்மைத் துன்பக் குழியிலேயே தள்ளுகிறது என்று அறிந்தும், அதை விட்டு நம்மால் கரையேற முடியவில்லையே. இறைவன் கருணையே வடிவானவன், நம்மை உய்விக்க நம்முடனேயே உரைகிறான் என்று உணர்ந்தும் நமக்கு இந்த நிலை. இதைத்தான் பகவான் நாம் பார்த்த அக்ஷரமணமாலை வரிகளில் சொன்னார். 'உன்னை ஏமாற்றி ஓடாது உள்ளத்தின் மேல் உறுதியாய் இருப்பாய் அருணாசலா'

அவனை விட்டு ஓடிப் புலன் வழியே செல்லும் இந்த உள்ளத்தை சோதி வடிவான அருணாசலனே தடுத்து நல்வழிப் படுத்துவான் என்னும் இந்த மணியான வரிகளே நமக்குப் புகல். பகவான் மேல் பாரத்தைப் போடுவது ஒன்றே நாம் செய்யக் கூடியது. அவன் வேண்டுவதும் அதுவே.

மீன் குடும்பம் போன்ற வாழ்விலிருந்து மீளுதல்

சேலம் சேதுகுமாரன்

பல அன்பர்கள் பகவானிடம் வழக்கமாகக் கேட்கும் கேள்வி, 'சம்சாரத்தில் ஈடுபடும்போது நம்மைப் பந்தங்கள் பற்றிக் கொள்கின்றன. ஆத்ம சாதனையில் தீவிரமாக ஈடுபட முடிவதில்லை. உலகவாழ்வில் இருந்து நீங்கி, தனித்து இருந்தால் இப்பிரச்சினை இருக்காது அல்லவா?' என்பதாகும்.

பகவான், "வெளிச் சூழ்நிலையை மாற்றி விடுவதால் ஞானம் வந்து விடுமா என்ன? எந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்தாலும் மனதளவில் அவற்றிலிருந்து நீங்கி, 'நான் யார்?' என்ற விசாரணையில் இடையறாது ஈடுபடவேண்டும்" என்றார். இதைப்பற்றி ஒரு அழகிய புராணக் கதை உள்ளது.

சௌபரி என்ற ஒரு சிறந்த முனிவர் நினைத்தார், நாம் வெளி உலகில் எல்லோருடனும் பழகுவதால், பேசுவதால் பந்தங்கள் நம்மைப் பற்றிக் கொள்கின்றன. எனவே வெளி உலகில் இருந்து முற்றிலும் நீங்கித் தனித்து இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி சமுத்திரத்தின் அடிவாரத்தில் போய் அமர்ந்து தவம் செய்ய ஆரம்பித்தார். பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, ஏதேனும் ஒரு பழத்தைப் பறித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் கடலுக்குள் போய் அமர்ந்து விடுவார்.

அப்படி ஒரு சமயம் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தபோது, ஒரு குடும்பமாக, கொள்ளுப் பாட்டன் முதல் கொள்ளுப் பேரன் வரை நூற்றுக்கணக்கான மீன்கள் கடலில் செல்வதைப் பார்த்தார். எவ்வளவு அழகான

குடும்பம் இது? பல நூற்றுக்கணக்கான மீன்கள் பேரன்புடன் ஒன்றாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் நான் சமுத்திரத்தின் அடிவாரத்தில் அமர்ந்து எந்தப் பயனும் அடைய வில்லையே என்று எண்ணினார். அவரது ஆழ்ந்த தவம் அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது.

நாமும் மணம் செய்துகொண்டு இந்த மீன் குடும்பம் போன்று மகிழ்ச்சியாக வாழலாம் என்று முடிவு செய்து, 'யாரிடம் போய்ப் பெண் கேட்கலாம்' என்று யோசித்து, இஷ்வாகு வம்சப் பேரரசனான மாந்தாதாவிடம் போய்க் கேட்டார். மாந்தாதாவுக்கு ஐம்பது பெண்கள். அவற்றில் ஒருத்தியையாவது திருமணம் செய்து தருவான் என்பது அவரது நம்பிக்கை.

ஆனாலும் வயதான, ஐஸ்வர்யம் ஏதும் இல்லாத ஒருவரை எந்தப் பெண்ணாவது மணக்க விரும்புவாளா? அதுவும் ஒரு இளவரசி? எனினும் முனிவரது வேண்டுகோளை நேரடியாக மறுக்க இயலுமா? எனவே, அரசர் கூறினார், "ஸ்வாமி! ஒரு ராஜகுமாரி, ஒரு மணவாளனை சுயம்வரம் மூலமாகத் தேர்ந்து எடுக்க வேண்டும். அதன்படிதான் தேர்வு செய்ய வேண்டும்."

முனிவர், "சரிதான். நீங்கள் என்னை இளவரசியர் தங்கி இருக்கும் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்றார். இந்தத் தோற்றப் பொலிவு இல்லாத முதியவரை எவர் மணக்க ஒத்துக் கொள்ளப் போகிறாள் என்று எண்ணி, அந்தப்புர வாயில்வரை அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கே உள்ளே நுழையும்முன், தன்னை மிக அழகு வாய்ந்த சுந்தர புருஷனாய் மந்திர சக்தியால் மாற்றிக் கொண்ட முனிவர் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தார். அவ்வளவுதான்! அங்கிருந்த ஐம்பது இளவரசியரும் அவர் எழில் தோற்றத்தில் மயங்கி, அவரை மணக்க

போட்டி போட்டனர். கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டி அரசன் அவர்கள் அனைவரையுமே ஒவ்வொருவராக மணம் செய்து கொடுத்தான்.

தன் இருப்பிடம் அடைந்த முனிவர், தனித்தனியாக ஐம்பது மாளிகைகள் கட்டி, ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு இளவரசியைக் குடியேற்றினார். ஒரே சமயத்தில் ஐம்பது இளைஞர்கள் உருவை எடுத்துக்கொண்டு, ஒரே சமயத்தில் அனைவருடன் இருக்கும்படியான மாயாஜாலத்தை நிகழ்த்தினார்.

அதேசமயம் தனது ஆதார வடிவில் மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார்.

ஏதோ ஓர் அசட்டுக் கிழவருக்கு ஐம்பது குமாரிகளையும் தத்தம் செய்து விட்டோமே என்ற வருத்தத்தில் இருந்த அரசன் அவர்களது கேஷம லாபங்களை விசாரிக்க அங்கே வந்தான். அத்தனை பேரையும் தனித்தனியாக விசாரித்தபோது, நாங்கள் அனைவரும் சலக வசதிகளுடன் சந்தோஷமாய் இருக்கிறோம். ஒரே ஒரு வருத்தம்தான். என் கணவர் என் மாளிகையிலேயே எப்போதும் இருக்கிறார். மற்ற தங்கைகளின் மாளிகைக்குப் போவதேயில்லை. அவர்கள் ஏங்கிப் போவார்களோ என்றுதான் என் மனம் கவலைப்படுகிறது என்றனர். அதே பதிலை மற்ற நாற்பத்து ஒன்பது இளவரசியரும் கூறினார்கள். மகிழ்ச்சியில் அரசன் திரும்பிச் சென்றான்.

காலப்போக்கில் அவர்கள் ஐம்பது பேருக்கும் ஐம்பது குழந்தைகள் பிறந்தன.

குழந்தைகளையும் மனைவியர்களையும் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த சௌபரி, 'ஆஹா! அந்த மீன் குடும்பம் போல நானும் பல சந்ததியரோடும் மனைவியருடன் மகிழ்வாக இருக்கிறேனே' என எண்ணினார்.

உடனே அவர் மனதில் உண்மை உதித்தது.

இப்படி பெரும் குடும்பஸ்தனாகி என்ன சாதித்து விட்டோம் என எண்ணினார். கடலாழத்தில் இருந்தபோது ஒரு பந்தமோ, நிர்பந்தமோ இல்லாமல் உண்மையான 'நான் யார்' என்ற ஆத்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தோமே! ஒரு மீன் குடும்பத்தைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டு ஏராளமான பிணைப்புக்களில் சிக்கிக் கொண்டோமே! ஒரு மீனைப் போன்று அலையவா பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் தவம் செய்தோம் என்ற கேள்வி மனதில் எழுந்தவுடன், அத்தனையும் உதறிவிட்டு மறுபடியும்போய் சமுத்திரத்தின் அடியில்போய் அமர்ந்து 'நான் யார்' விசாரத்தைத் தொடங்க ஆரம்பித்தார்.

சௌபரிபோல் நாம் போய் சமுத்திரத்தின் அடியில் அமர்ந்தாலும், முற்றிலும் பக்குவப்படாத மனது ஒரு சில விநாடிகளில் மீண்டும் பந்தத்தில் சிக்கிக் கொள்கிறது.

எப்படி இதிலிருந்து விடுபட்டு பந்த மலைகளைத் தாண்டி, ஆன்மிக சிகரத்தை அடைவது? நிச்சயமான வழி ஒன்று உண்டு. பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் திருவண்ணாமலை பெரிய காடாக இருந்தது. அங்கே அருணாசலத்தின் ஐந்து சிகரங்களும் உயர்ந்து இருந்தன. முதல் சிகரத்தில் ஊர்ந்துகொண்டு இருந்த ஓர் ஏறும்பு, இறுதியில் அண்ணாமலையில் ஐந்தாவது சிகரமான தீப உச்சிச் சிகரத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை. இந்த அல்பமான அசக்தனான ஏறும்பு, ஐந்து மலைகளையும் தாண்டி சிகரத்தை அடைய முடியுமா? ஆனால் அது அடைந்தே விட்டது.

எப்படி என்றால், அச்சமயம் ஒரு சிங்கம் முதல் சிகரத்தில் இருந்து தாவி மற்ற சிகரங்களுக்குச் செல்லத் துவங்கியது. அதைப் பார்த்த ஏறும்பு, இதுதான் சமயம்

என்று ஓடிப்போய் சிங்கத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. சிங்கம் சிகரத்திற்குச் சிகரம் தாண்டி தீப சிகரத்திற்குச் சென்றபோது எறும்பும் கூடவே தாண்டிச் சென்று தனது குறிக்கோளை அடைந்தது.

அதேபோன்று, நாம் நமது சத்குருவின் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டால், அவர் ஒரு சங்கல்பமும் இன்றி உலகினைத் தாண்டி செல்லும்போது, கூடவே நாமும் சென்று உச்சியை அடைகிறோம்.

அஹேதுனாம் அந்யாம் அபிதாரயந்த:

என்று சங்கரர் விவேக சூடாமணியில் கூறியதுபோல், தனது பேரருளால், தான் கடந்த இந்த பிறவிக் கடலை, நம்மையும் கடக்கச் செய்பவரே சத்குரு.

சத்குரு ரமணர் பாதம் பணிவோம்.

கிர்வலம் வரும் பெளர்ணமி நாட்கள் 2017

நவம்பர்	3	வெள்ளி	நண்பகல் 12:17	4	சனி	அதிகாலை 4:02
டிசம்பர்	2	சனி	காலை 11.45	3	ஞாயிறு	காலை 10.23

'ரமணோதயம்' - நன்கொடையாளர்கள்

பத்மனாபன், பெங்களூர் ரூ.3500

என். சங்கரன், அடையாறு 525

தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்

ரமேஷ் பாபு

[முருகனாரின் ஆராதனை விழா ஆவணி அமாவாசையன்று உலகமெங்கும் ரமண பக்தர்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. அதனைப் போற்றும் முகமாக மதுரை ரமண மந்திரத்தின் முகநூலில் வெளியிடப்பட்ட கட்டுரை.]

உயிர்களைப் பிறவிப் பெருங்கடலில் ஆழ்த்தும், அஞ்ஞானத்தை ஐயமின்றிச் சுட்டெரிக்கும் ஞானஒளிப் பிழம்பாக விளங்கும் பகவான் ரமணரின் அருட்கண்ணோக்கச் சிறப்பை ஸ்ரீ முருகனார், தாம் இயற்றிய ரமண புராணம் மூலம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறார். இப்புராணத்தில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வரலாற்றையும் பகவானது உயர் நிலையையும் பற்றி அவர் 540 வரிகளில் விளக்கியுள்ளார்.

திருவாசகத்தை ஒட்டி ஸ்ரீ முருகனார் பகவானது அருண்மொழிகள் மற்றும் அருட்பெருக்கையும் தாம் அடைந்த ஆனந்த அனுபவத்தையும் குருவாசகக் கோவை, ரமண சந்நிதிமுறை முதலிய தமது நூல்களில் முப்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்களாகப் புனைந்து நமக்குத் தந்துள்ளார். 'செகத்தார் உய்ய வகுத்தான் முறை திருவாசக நிகரே' என ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறைக்கு சாற்றுகவி அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளார். மேலும் திருவாசகச் சிவபுராணத்தைப்போல் சந்நிதிமுறை ரமண புராண வரலாறுகளில் சில மிகவும் மேன்மையுணர்வை உண்டாக்குவன. அவற்றுள் ஒன்றைத் தற்போது காண்போம்:

திருவாசகம் திருச்சாழலில் சிவபெருமானைப் பற்றி புகழ்ந்து எழுதப்பட்ட தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன் என்ற வரியை முருகனார் ரமண புராணத்தில் எடுத்தாண்டு அதி உன்னத நிலையைச் சிவபெருமானது நிலையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ள விதம், பகவான் சாக்ஷாத் சிவபெருமானை என்பதை நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

திருச்சாழல் என்பது அக்கால மகளிர் விளையாடல்களில் ஒரு வகையாகும். ஒருத்தியின் கேள்விக்கு மற்றவர் விடையளிக்கும் பாங்கில் இப்பாடல் எழுதப் பெற்றிருக்கும்.

என்னப்பன் எம்பிரான், எல்லார்க்குந் தானீசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்னேடி
மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கு வாச்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினங்காண் சாழலோ
(திருவாசகம் : திருச்சாழல், 2)

என் தந்தையாகவும் தலைவனாகவும், முதல்வனாகவும் உள்ள சிவபெருமான் தைத்த கந்தல் ஆடையை கோவணமாகக் கொண்டது ஏன்? என்று வினவுகிறாள் ஒருத்தி. அதற்கு மற்றவர், வேதங்கள் நான்குமே பெரிய அரை நாணாகவும், அந்நிலைபெற்ற மெய்நூலில் நிறைந்துள்ள பொருள் தன்னையே கோவணமாகவும் அணிந்திருக்கிறான் என்று பதிலளிக்கிறான். இதனால் இறைவன் நான்கு மறைகளாகவும் அம்மறைகளில் நவின் நின்ற பிரிக்க முடியாத பொருளாகவும் இருக்கிறான் என்பது குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

பக்தி நெறி நின்று இறைவன் அனைத்துள்ளும் உள்ளான் என்பதை மாணிக்கவாசகர் அவர்தம் புலமை விளங்க இவ்வாறு விளக்கியருளினார்.

ஸ்ரீ முருகனாரோ, ரமண புராணத்தில் 447-450 ஆம் வரிகளில் திருச்சாழல் பாடலின் கடைசி வரியை மட்டும் எடுத்தாண்டு,

தன்னை விடயமாய்த் தானறியத் தானிரண்டு
 துன்னலிலா ஏகத்தால் சுட்டறிவு கூடாஅத்
 தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினதாற் போலுமதற்கு
 என்னையோ வண்ண நிறம் என்றறியா வாலறிவோய்
 (ரமண புராணம் 447 - 450)

என்று ஸ்ரீ பகவானை விவரிக்கின்றார்

தன்னை, தனக்கு (ஆன்ம சொருபத்தையே) அன்னியமான விஷயமாகத் தான் அறிவதற்கு, தானாகிய ஆத்மா இரண்டு கூறாக இல்லாது பிரிவற்று ஏகமாக விளங்குவதால் தன்னையே தனக்கு கோவணமாக அணிந்தால் போலும் , அதற்கு என்ன நிறம் , வடிவு என்று அறியாதபடி பேரறிவாளனாக விளங்குகிறார். வியாபகமாம் பொருளுக்கு நிறமோ , வடிவமோ இல்லை என்பது இதன் உட்கருத்து. ஞான நெறி நின்று முருகனார் பகவானது ஏகத்துவத்தை இவ்வாறு விளக்கினார்.

பகவானது கோவணம் பற்றிய ஆராய்ச்சி விவரம் ரமண புராணத்தில் இடம்பெற தணிகைமணி ராவ் பஹதார் வ.ச.செங்கல்வராய பிள்ளை அவர்களது நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு நிகழ்ச்சி நமக்கு உதவுகிறது. (இவரே ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறை முழுமைக்கும் 'பண்' அமைத்து தேவார, திருவாசகங்களோடு ஒப்புமை குறிப்பிட்டு 1939-இல் இரண்டாம் பதிப்பிற்கான முகவுரையும் அளித்துள்ளார்). சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தால் பதிப்பிக்கப் பெற்ற (1972, பக்கம் 34) திரு.பிள்ளை அவர்களது வரலாற்று நூலில் அவர்தாம் கண்ட கனவைப் பற்றி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

விடியற்காலையில் பகவானிடம் உபதேசம் பெறுவது போல் கண்ட கனவு:

திருவண்ணாமலையில் பக்த கோடிகளெல்லாம் ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்தில் கூடியுள்ளார்கள். எல்லோரும்

வலம் வந்து சுவாமிகளைக் சேவிக்கும் முறை வந்தது. என் முறை வந்தபோது ஸ்ரீ ரமணரிடம் தொண்டாற்றி வந்த முருகனார் என்பவர் சுவாமிகளைச் சேவித்துத், 'தாங்கள் அணியும் கோவணத்தின் நிறமென்ன?' என்று வினவித் தெரிந்து கொள்ளும்படி எனக்கு உபதேசித்து அனுப்பினார். நானும் சுவாமியின் திருவடியில் விழுந்து அழுது, 'சுவாமி! தன்னையே கோவணமாச் சாத்திங்காண் சாழலோ என்னும் பெருமை வாய்ந்த தங்கள் கோவணத்தின் நிறம் யாதோ? தயவு செய்து தெரிவியுங்கள்' என்றேன். உடனே 'அது எனக்கே தெரியாது' என்னும் பதில் அளித்துச் சொன்ன அடியை மறுபடியும் இரண்டு முறை சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டு, 'அந்த அருமை வாக்கியம் எங்கே உள்ளது?' என்றார். நான் 'திருவாசகம் திருச்சாழலில் இருக்கிறது' என்றேன். 'நன்றாயிருக்கிறது. ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டியது' என்று கூறி என்னை

'பிறர் சிந்தனை வேண்டாம்

தீய சொற்களைக் கூறாதே'

என உபதேசித்தார். அடியேன் வணங்கி விடைபெற்று என்திடத்தில் அமர்ந்தேன். குறும்பல் கூளியருள் ஒருவராகிய முருகனாரால் அருள்கூட்டி வைக்கச் சுவாமிகள் உபதேசம் பெற்றது என்னையாளும் திருத்தணி கேசன் திருவருளே என விவரித்து முடிக்கிறார் தணிகைமணி வ.ச.செங்கல்வராயப் பிள்ளை.

இதை அறிந்ததால் தான் போலும் முருகனார், 'திரு. செங்கல்வராய பிள்ளை அவர்களுக்கு ஞானநெறி நின்று பகவான் பேரறிவாளனாக ஏகத்துவத்தில் இருப்பதால் தன் கோவண நிறம் அறியேன் என்றார்' என ரமணபுராணம் மூலம் விடையளித்தார். இறைவன் அனைத்திலும் உளன் என்னும் மாணிக்கவாசகரின் பக்தி நெறியும், பகவான் ஆத்ம சொரூபமாக ஏகமாக உள்ளான் என்னும் முருகனாரின் ஞானநெறியும் ஒன்றே அல்லவா?

மலரும் நினைவுகளில் மகரிஷி ரமணர்

சுப்புலட்சுமி ராமகிருஷ்ணன்

இப்பூவுலகில் மகரிஷி ரமணரின் ஆசியால் மலர்ந்த மலர்களில் சுப்புலட்சுமி ராமகிருஷ்ணன் ஆகிய நானும் ஒருவள். எனது நினைவலைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஆசை கொண்டு, இந்த உண்மைச் சம்பவத்தை ரமணரின் பக்தர்களுக்கு ரமண மகரிஷிகளின் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் என் தந்தை வழித் தாத்தா சொக்கலிங்க முதலியார் திருச்சுழி அருகில் கல்லூரணி கிராமத்தில் பிறந்தவர். மகரிஷி ரமணருடன் என் தாத்தா சொக்கலிங்கமும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். இருவரும் பால்ய சிநேகிதர்கள்.

என் தந்தை சுப்ரமணியருக்கு திருமணமாகி 7 ஆண்டுகள் குழந்தைப் பேறு கிட்டவில்லை. 1935-இல் என் தந்தை, தாயார் அன்னம்மாள், அத்தை கற்பகவல்லியுடன் திருவண்ணாமலை வந்து ரமணரைத் தரிசித்தனர். ரமண மகரிஷி என் தந்தையிடம், 'ஆஹா, நீ என் பால்ய சிநேகிதனின் மகனல்லவா,' எனக்கூறி ஆசி வழங்கினார். 'விரைவில் உன் மனக்குறை தீரும்' எனக்கூறி என் அம்மா, அப்பாவிடம் ஒரு மாங்கனியை அளித்து ஆசிர்வதித்தார்.

பின்னர் அவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பிய சில நாட்களில் என் அம்மாவின் கனவில் மகரிஷி ரமணர் ஒரு மாங்கனியோடு வந்து அம்மாவிடம் வழங்கினார். அம்மாதமே என் அன்னை கருவுற்றார்கள். என் தந்தைக்கு மூத்த மகவாக சேதுரத்தினம் என்ற பெண்

மகவும், அடுத்து சொக்கலிங்கம்
என்ற ஆண்மகனும், பின்னர்
4 பெண்கள், சுப்புலட்சுமி,
ஞானவள்ளி, சரோஜினிதேவி,
மல்லிகா என மொத்தம் ஆறு
குழந்தைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

எங்கள் குடும்பத்தில் இந்த
நிகழ்வுகள் ஒவ்வொருவர்
மனத்திலும் ஒரு கல்வெட்டுப்போல் பதிந்துள்ளது.
மகரிஷியுடன் தொடர்பு கொண்ட எங்கள் குடும்பம்
மிகவும் பாக்கியம் செய்தது. குடும்பத்தில்
ஒவ்வொருவரும் இதனைப் பெருமையுடன் நினைத்து
மகிழ்கிறோம். மகரிஷியின் ஆசியால் மலர்ந்த எங்கள்
குடும்ப மலர்கள் அத்தனையும் மிகச் சிறப்பான
நிலையில் இன்றும் உள்ளனர்.

இனிவரும் திருநாட்கள்

2017

அக்டோபர்	18	புதன்	தீபாவளி
நவம்பர்	23	வியாழன்	கார்த்திகை உற்சவம் தொடக்கம்
டிசம்பர்	02	சனி	கார்த்திகை தீபம்

2018

ஜனவரி	03	புதன்	ஸ்ரீபகவான் 138 ஆவது ஜயந்தி
	14	ஞாயிறு	பொங்கல்
	31	புதன்	சின்னஸ்வாமிகள் ஆராதனை
பிப்ரவரி	13	செவ்வாய்	மஹா சிவராத்திரி
மார்ச்	6	செவ்வாய்	சுந்தரம் ஐயர் தினம்
	16	வெள்ளி	ஸ்ரீவித்யா ஹோமம்
	18	ஞாயிறு	தெலுங்கு வருடப் பிறப்பு
	25	ஞாயிறு	ஸ்ரீராமநவமி

செய்திகள்

திருவண்ணாமலை செய்திகள்

முருகனார் ஆராதனை

ஒப்பற்ற தமிழ்ப் புலமை, ஆன்ம ஞான அனுபவம், சிறந்த குருபக்தி, தன்னடக்கம் முதலான தெய்வீகப் பண்புகள் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற முருகனார் ஸ்ரீ ரமண பக்தர்களுள் பெரிதும் மதித்துப் போற்றுதற்குரியவர் ஆவார்.

முருகனார் ஆராதனை (21-8-2017) அன்று ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்தில் அனுசரிக்கப்பட்டது. அன்னாரது சமாதீக்கு அபிஷேக அலங்காரங்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றன. முருகனார் இயற்றிய ஸ்ரீ ரமண சரித அகவல், ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறை முற்றோதல் கடந்த 19-8-2017 முதல் ரமண அன்பர்களால் பாராயணம் செய்யப்பட்டது.

அருணை விஜய தினம்

ஸ்ரீ பகவான், அருணை அடைந்த நாளாம் செப்டம்பர் 1-ஆம் தேதி அருணை விஜய தினம் என ஒவ்வொரு வருடமும் வீமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இத்தினத்தை முன்னிட்டு ஒவ்வொரு வருடமும் மதுரையில் இருந்து திரளான அன்பர்கள் ஆச்சரமத்திற்கு வருவது வழக்கம். இவ்வருடமும் மதுரை அன்பர்கள் வந்திருந்தனர். ஆச்சர அன்பர்கள் மற்றும் மதுரையில் இருந்து வந்திருந்த அன்பர்கள் என அனைவருமாக அருணாசலேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கு சென்று 'அருணாசல அக்ஷரமணமாலை' பாராயணம் செய்து அண்ணாமலையாரை வழிபட்டனர். ஆச்சரமத்தில் சிறப்பு அபிஷேகம் மற்றும் அக்ஷரமணமாலை பாராயணம் நடைபெற்றன.

நவராத்திரி உற்சவம்

நவராத்திரி விழா வழக்கம்போல் இவ்வாண்டும் ஆச்சரமத்தில் வெகுசிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெற்றது.

செப்டம்பர் 20-ஆம் தேதியன்று அன்னை யோகாம்பிகை மாத்ருபூதேஸ்வரர் சந்நிதியிலிருந்து ஊர்வலமாக வெளிக்கொணரப்பட்டு கொலுமண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு அலங்காரத்தில் அன்பர்களுக்கு அருள்பாலித்தாள். 30-9-2017 மீண்டும் ஊர்வலமாக எடுத்துச்செல்லப்பட்டு கற்பகிருஹத்தில் வைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் அன்பர்கள் பூஜை, ஆரத்தியைக் கண்டு அன்னையின் அருளைப் பெற்றனர்.

ரமண கேந்திர செய்திகள்

முருகனார் மந்திரம், இராமநாதபுரம்

முருகனார் ஆராதனை 21-8-2017 அன்று இராமநாதபுரம் முருகனார் மந்திரத்தில் வழக்கம்போல் இவ்வாண்டும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெற்றது. முருகனார் மந்திர காப்பாளர் திரு. சிரஞ்சீவி, ஏற்பாடுகளைச் சிறப்பாகச் செய்திருந்தார். மதுரையிலிருந்து ரமண அன்பர்கள் விழாவில் கலந்துகொண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தனர். அக்ஷரமணமாலை பாராயணம், சிறப்புப் பூஜைகளுடன் இறுதியில் அனைவருக்கும் பிரசாதம் அளிக்கப்பெற்றது.

ரமண சத்சங்கம், நங்கைநல்லூர், சென்னை

செப்டம்பர் 1 அன்று மாலை நங்கைநல்லூரில் அமைந்துள்ள மாடர்ன் மேல்நிலைப்பள்ளியின் நிர்வாகம் மற்றும் மாணவர்கள் ரமண சத்சங்கத்தினரின் உதவியுடன் பகவான் ரமணரின் அருளை விஜய விழா ஒவ்வொரு ஆண்டும் கொண்டாடுவதுபோல் இவ்வாண்டும் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். விழாவின் துவக்கத்தில் மாலை 4 மணிக்குப் பள்ளி மாணவர்கள் அருணாசல அக்ஷரமணமாலை பாராயணம் செய்தனர். சிறப்பு விருந்தினராக திரு. திருப்பூர் கிருஷ்ணன் அவர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்புரை ஆற்றினார்.

ஸ்ரீரமணாலயம், குரோம்பேட்டை

ஒவ்வொரு மாதமும் பகவானது ஜன்ம நட்சத்திரமான புனர்வசு அன்று மாலை 5 மணி முதல் 7.30 வரை புனர்வசு பூஜை வேதபாராயணம் மற்றும் ஸ்ரீரமண அஷ்டோத்தரத்துடன் துவங்கி 'ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை' மற்றும் ரமண சிறப்புப் பாடல்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்வண்ணம் ரமண இன்னிசை நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. நிகழ்ச்சியின் இறுதியில், திரளாகப் பங்குபெறும் சுமார் 300 அன்பர்களுக்கு அன்னம் பாலித்தல் நடைபெறுகிறது.

'பித்துக்குளி முருகதாஸ்' அவர்களின் சீடர் பேராசிரியர் அனந்தராமன் அவர்களின் ரமண இன்னிசை

'ரமண சந்நிதிமுறை' கூட்டுப் பாராயணம்

ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் சென்னை

ஸ்ரீபகவான் 138ஆவது ஜயந்தி நாள்

புதன், ஜனவரி 3, 2018

இடம்: 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர்
நிகழ்ச்சி நிரல்

காலை

6.00 a.m.	மங்கள் இசை/நாதஸ்வரம்
7.00 a.m.	மஹன்யாசம், ஏகாதச ருத்ர ஜபம், அபிஷேகம்
10.00 a.m.	ஸ்ரீ ரமண சஹஸ்ரநாம அர்ச்சனை
10.45 a.m.	தமிழ்ப் பாராயணம்: “அக்ஷர மணமாலை”
12.15 p.m.	அன்னதானம், தீபாராதனை
மாலை	
4.00 p.m.	விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம்
4.30 p.m.	திரு. ஸ்ரீகிருஷ்ணா அவர்களின் உரை
5.30 p.m.	ஹரிகதா, ஸ்ரீமதி. சியாமளா ராமச்சந்திரன்
6.45 p.m.	மயிலை மாடவீதிகளில் ஸ்ரீபகவான் திருவுருவப் படம் வீதியுலா
7.15 p.m.	“அக்ஷரமணமாலை” கூட்டுப் பாராயணம், தீபாராதனை

ரமணாலயம், குரோம்பேட்டை, சென்னை

ஸ்ரீபகவான் 138ஆவது ஜயந்தி விழா

இடம்: 6, ராஜேந்திரபிரசாத் சாலை, நேருநகர், குரோம்பேட்டை

புதன், ஜனவரி 3, 2018

நிகழ்ச்சி நிரல்

முற்பகல்

7.00	மங்கள் இசை
8.00	வேதபாராயணம், ரமண அஷ்டோத்தர பூஜை
9.30	திருவாசக செந்நாவலர் திரு. சத்தருநாத ஓதுவார் (மயிலை கபாலீஸ்வரர் திருக்கோயில்) அவர்களின் ரமண சந்திதிமுறை பண்ணிசை
11.00	அக்ஷரமணமாலை, புனர்வச வண்ணம் பாராயணம்
11.30	ஆரத்தி, சிறப்பு விருந்து (பிரசாதம்)

ஸ்ரீ யூதலிங்கம்

ரமண கேந்திரா, சென்னையின் டிரஸ்டி ஸ்ரீ யூதலிங்கம் அவர்கள் ரமண கேந்திரத்தை சென்னையில் நிறுவுவதற்கு முக்கிய பங்கு வகித்த திரு. அனந்தசாமி திருமதி. மீனாட்சி அம்மாள் அவர்களின் புதல்வராவார். மதுரையில் ஆகஸ்டு 15, 1940 அன்று பிறந்த இவர் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டம் மற்றும் வணிகவியல் துறைகளில் தங்கப்பதக்கம் பெற்றவர்.

கர்நாடக சங்கீதத்தில் திறமை பெற்ற இவர் கல்லூரி இசைப் போட்டிகளில் பல பரிசுகளை வென்றுள்ளார். ரிஸர்வ் வங்கியில், பெரிய பதவிகளை வகித்தவர். சென்னை ரமண கேந்திரத்தின் பொருளாளராக பல்லாண்டுகள் சிறப்பாகப் பணியாற்றினார்.

நீண்டகாலமாக உடல்நிலை குன்றிய நிலையிலும் பகவான் பணியில் தனது இறுதிநாளான 16 ஜூலை 2017 அன்றுவரை தொடர்ந்து தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்.

ரமண கேந்திரா தலைவர் திரு. வேங்கடகிருஷ்ணன் அவர்களின் வார்த்தைகளில் கூறவேண்டுமென்றால், “அன்னாருடைய மறைவு ரமண கேந்திரத்திற்கு ஈடுசெய்ய இயலாத இழப்பாகும்.”

பகவான் ரமணரின் சேவை மையங்கள்

மலைப்பூர் திரு R. வேங்கடகிருஷ்ணன்,	
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்	24611397
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் மேலாளர் கண்ணன்	9940418375
குரோம்பேட்டை, ரமணாலயம்	9444261296
கிழக்கு தாம்பரம் திரு M.A. ராமசாமி	9790873138
நங்கநல்லூர் திரு S. இராமமூர்த்தி	22244667
மாம்பலம் திரு M.K. வைத்தியநாதன்	23716495
விருகம்பாக்கம் திருமதி கௌசல்யா	24790635
கொளத்தூர் கே.ஆர். கோபாலகிருஷ்ணன்	9884355454
குளைமேடு திரு V. ரமணன்	9444172623
புதுச்சேரி ரமண கேந்திரம்	0413-2272141
மதுரை சோமசுந்தரம்	04522348157/2346102
இராமநாதபுரம் சிரஞ்சீவி	9360047936
திருச்சுழி ஹாலாஸ்ய பட்டர்	9442004615
மலையாண்டிபட்டினம் பாலசுப்பிரமணியம்	9965622878
பொள்ளாச்சி ரமண குமார்	9487016880
ஓட்டன்சத்திரம் வடமலைக்கண்ணன்	9842912474
பழனி என். சோமசுந்தரம்	9942327770
சேலம் குப்புசாமி	0427-2295460
வந்தவாசி டாக்டர் ரவி	9787180757
மடம் சுந்தரமூர்த்தி	9942264556
திண்டுக்கல் பழ. முத்தையா	9443070924
பூண்டி மாரியப்பன்	9486576687
ஓசூர் அசோக்குமார்	8643842772

Ramanodhayam - Tamil Quarterly, Registered with the Registrar of Newspaper for India. RNI NO.: TNTAM/2001/5542

Printed and Published by: A. Kumar Raja,
20, Alamelu Mangapuram, Mylapore, Chennai 600 004 on
behalf of Ramana Kendra Trust, 20, Alamelu Mangapuram,
Mylapore, Chennai 600 004

Editor: Dr. S. Ram Mohan

Printed at: **Multi Craft,**
9, Appavu Gramani 2nd St.,
Robertsonpet, Mandaveli, Chennai 600 028.

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம் நவராத்திரி விழாக் காட்சிகள்

முருகனார் ஆராதனை - ஸ்ரீரமணாச்சரமம்

